

Dziennik Urzędowy L 158

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 54

16 czerwca 2011

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie Komisji (UE) nr 566/2011 z dnia 8 czerwca 2011 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 692/2008 w odniesieniu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów ⁽¹⁾ ...** 1
- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 567/2011 z dnia 14 czerwca 2011 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Porchetta di Ariccia (ChOG)]** 25
- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 568/2011 z dnia 14 czerwca 2011 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Miód drahimski (ChOG)]** 27
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 569/2011 z dnia 15 czerwca 2011 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw ... 29
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 570/2011 z dnia 15 czerwca 2011 r. zmieniające ceny reprezentatywne oraz kwoty dodatkowych należności przywozowych w odniesieniu do niektórych produktów w sektorze cukru, ustalone rozporządzeniem (UE) nr 867/2010 na rok gospodarczy 2010/2011 31
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 571/2011 z dnia 15 czerwca 2011 r. ustalające należności celne przywozowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 16 czerwca 2011 r. 33

Cena: 4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG
PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

DECYZJE

2011/341/WPZiB:

- ★ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa Atalanta/2/2011 z dnia 15 czerwca 2011 r. w sprawie mianowania dowódcy operacji UE dla operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymywaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii (Atalanta) 36

2011/342/UE:

- ★ Decyzja Europejskiego Banku Centralnego z dnia 9 maja 2011 r. zmieniająca decyzję EBC/2004/3 w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Europejskiego Banku Centralnego (EBC/2011/6) 37

IV Akty przyjęte przed dniem 1 grudnia 2009 r. na mocy Traktatu WE, Traktatu UE i Traktatu Euratom

- ★ Decyzja Urzędu Nadzoru EFTA nr 341/09/COL z dnia 23 lipca 2009 r. w sprawie zgłoszonego systemu korzyści podatkowych dla niektórych spółdzielni (Norwegia) 39

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (UE) nr 446/2011 z dnia 10 maja 2011 r. nakładającego tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji (Dz.U. L 122 z 11.5.2011) 54

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 566/2011

z dnia 8 czerwca 2011 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 692/2008 w odniesieniu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 4, art. 5 ust. 3 i art. 8,

uwzględniając dyrektywę 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającą ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów („dyrektywa ramowa”)⁽²⁾, w szczególności jej art. 39 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 ustanawia wspólne wymogi techniczne w zakresie homologacji typu pojazdów silnikowych („pojazdów”) i części zamiennych w odniesieniu do emitowanych przez nie zanieczyszczeń oraz ustala zasady zgodności eksploatacyjnej, trwałości urządzeń ograniczających emisję zanieczyszczeń, pokładowych układów diagnostycznych („OBD”), pomiaru zużycia paliwa i dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów.
- (2) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 692/2008 z dnia 18 lipca 2008 r. wykonujące i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji

dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów⁽³⁾ zobowiązuje Komisję do wprowadzenia nowej procedury badania w odniesieniu do masy cząstek stałych oraz liczby cząstek stałych emitowanych przez lekkie pojazdy użytkowe.

- (3) Dyrektywa Rady 76/756/EWG z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do instalacji urządzeń oświetleniowych i sygnalizacji świetlnej na pojazdach silnikowych i ich przyczepach⁽⁴⁾ zawiera wymóg używania świateł do jazdy dziennej z uwagi na bezpieczeństwo. Skutek używania takich urządzeń, włączonych przez cały czas eksploatacji pojazdu, należy odpowiednio odzwierciedlić w pomiarach emisji zanieczyszczeń i dwutlenku węgla (CO₂).
- (4) Ryzyko ingerencji ze strony osób niepowołanych i całkowitych awarii filtrów cząstek stałych silników wysokoprężnych („DPF”) skutkują koniecznością monitorowania DPF, niezależnie od przekroczenia mających zastosowanie wartości progowych układu OBD.
- (5) Z uwagi na stały charakter monitorowania obwodów elektrycznych czynność tę należy zwolnić z obowiązku raportowania wynikającego z wymogów dotyczących współczynnika rzeczywistego działania układu OBD.
- (6) Ograniczona częstotliwość występowania sytuacji, w których mogą działać podczas jazdy monitory urządzenia sterującego doładowaniem lub monitory wymagające rozruchu zimnego silnika skutkuje koniecznością ustalenia szczególnych wymagań dotyczących działania tych układów.
- (7) Należy zharmonizować statystyczne warunki, na których zgodność z wymogami współczynnika rzeczywistego działania ocenia się domyślnie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 171 z 29.6.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 263 z 9.10.2007, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 199 z 28.7.2008, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 262 z 27.9.1976, s. 1.

- (8) Należy lepiej określić warunki aktywacji systemu wymuszającego na kierowcy uruchomienie układu selektywnej redukcji katalitycznej („SCR”) na wypadek stwierdzenia, w wyniku monitorowania emisji tlenków azotu (NO_x), nieuprawnionej ingerencji w układ SCR.
- (9) Należy wyjaśnić kwestię rejestrowania przypadków aktywacji systemu wymuszającego w celu ewentualnego wykorzystania tych informacji podczas przyszłych inspekcji w zakresie przydatności do ruchu drogowego.
- (10) Należy umożliwić techniczne udoskonalenia ochrony komputera kontrolującego emisję zanieczyszczeń przed nieuprawnioną ingerencją, mające na celu wprowadzenie innowacyjnych rozwiązań.
- (11) Rejestracja i raportowanie danych z komputera to zasadnicze elementy obowiązkowego monitora OBD i czynności tych nie można zaniechać wskutek rzekomych nieprawidłowości, zwłaszcza nie można tego czynić systematycznie w przypadku gdy producent opowiada się za określonymi standardami połączenia komunikacyjnego układu pokładowego z układem zewnętrznym.
- (12) W celu zapewnienia efektywnej konkurencji na rynku obejmującym usługi w zakresie informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów oraz w celu wyjaśnienia, że informacje o których mowa to również informacje, których trzeba udzielać niezależnym podmiotom innym niż stacje obsługi, aby umożliwić całemu rynkowi niezależnych napraw i utrzymania pojazdów konkurowanie z autoryzowanymi punktami sprzedaży, niezależnie od tego, czy producent pojazdu bezpośrednio udziela takich informacji swoim autoryzowanym punktom sprzedaży i stacjom obsługi, konieczne jest doprecyzowanie informacji, które mają być przekazywane na podstawie rozporządzenia (WE) nr 715/2007.
- (13) Chociaż z uwagi na zasadę proporcjonalności producentów pojazdów nie należy zmuszać do gromadzenia danych na temat zmian w poszczególnych pojazdach pochodzących od stron trzecich wyłącznie do celów rozporządzenia (WE) nr 715/2007 i jego aktów wykonawczych, to w celu zapewnienia konkurencji na rynku napraw i utrzymania pojazdów niezależnym podmiotom należy dostarczać aktualizacje danych o elementach pojazdu w takim samym zakresie, w jakim udostępnia się je autoryzowanym punktom sprzedaży i stacjom obsługi.
- (14) Jednostki robocze są technicznymi informacjami dotyczącymi naprawy i utrzymania istotnymi dla niezależnych podmiotów. W celu zagwarantowania podmiotom rynkowym pewności handlowej oczekuje się wyjaśnienia, że jednostki robocze objęte są art. 6 rozporządzenia (WE) nr 715/2007.
- (15) W przypadku gdy producenci pojazdów nie zamierzają dalej prowadzić dokumentacji dotyczącej naprawy i utrzymania pojazdu w formie fizycznej, którą to dokumentację właściciel pojazdu może również udostępniać niezależnym stacjom obsługi w celu zamieszczenia w niej informacji dotyczących naprawy i utrzymania oraz która jest przechowywana w pojeździe, ale postanawiają prowadzić ją w centralnej bazie danych producenta pojazdu, dokumentacja taka, za zgodą właściciela pojazdu, musi zostać udostępniona niezależnej stacji obsługi w celu umożliwienia dalszego prowadzenia takiego kompletnej dokumentacji wykonanych prac w zakresie napraw i utrzymania, oraz by właściciel pojazdu dysponował jednym dokumentem potwierdzającym wykonanie wszystkich takich prac.
- (16) Należy zapewnić większą elastyczność w zakresie przeprogramowywania urządzeń sterujących w pojazdach oraz wymiany danych między producentami pojazdów a niezależnymi podmiotami w celu umożliwienia wprowadzania innowacji i zmniejszenia kosztów.
- (17) Należy zapewnić, aby pojazdy homologowane zgodnie z odpowiednim regulaminem Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych („EKG ONZ”), równoważnym wymogom dotyczącym emisji zawartym w rozporządzeniu (WE) nr 715/2007 i rozporządzeniu (WE) nr 692/2008, oraz spełniające wymogi tych rozporządzeń w sprawie dostępu do informacji, były homologowane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007 bez obciążeń administracyjnych.
- (18) Zważywszy, że obecnie nie ma wspólnej zorganizowanej procedury wymiany danych o elementach pojazdu między producentami pojazdów a niezależnymi podmiotami, należy opracować zasady takiej wymiany danych. Europejski Komitet Normalizacyjny („CEN”) powinien formalnie opracować wspólną zorganizowaną procedurę dotyczącą znormalizowanego formatu wymienianych danych, przy czym mandat udzielony CEN nie przesądza z góry o poziomie szczegółowości tej normy. Prace CEN powinny przede wszystkim jednakowo odzwierciedlać interesy i potrzeby producentów pojazdów oraz niezależnych podmiotów i powinny również obejmować badanie takich rozwiązań jak otwarte formaty danych opisane przez dobrze zdefiniowane metadane w celu dostosowania istniejącej infrastruktury informatycznej.
- (19) Należy odpowiednio zmienić rozporządzenia (WE) nr 715/2007 i (WE) nr 692/2008.
- (20) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Technicznego ds. Pojazdów Silnikowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 715/2007 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Informacje, o których mowa w ust. 1, obejmują:

a) jednoznaczne określenie pojazdu;

b) podręczniki serwisowe, wraz z dokumentacją dotyczącą naprawy i utrzymania;

- c) instrukcje techniczne;
- d) informacje dotyczące części i diagnostyki (takie jak minimalne i maksymalne teoretyczne wartości pomiaru);
- e) schematy instalacji elektrycznej;
- f) kody usterek diagnostycznych (w tym kody własne producenta);
- g) numer identyfikacyjny kalibracji oprogramowania odnoszący się do typu pojazdu;
- h) informacje dotyczące zastrzeżonych narzędzi i urządzeń oraz informacje przekazywane za pomocą tych narzędzi i urządzeń;
- i) dane techniczne i dwukierunkowe dane dotyczące monitoringu i badań; oraz
- j) standardowe jednostki robocze lub czas realizacji prac w zakresie naprawy i utrzymania, jeżeli informacje takie udostępnia się autoryzowanym punktom sprzedaży i stacjom obsługi producenta w sposób bezpośredni lub przez osobę trzecią.”;
- b) dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Jeśli dokumentacja dotycząca naprawy i utrzymania pojazdu przechowywana jest w centralnej bazie danych producenta pojazdu lub w jego imieniu, niezależnym stacjom obsługi, zatwierdzonym i autoryzowanym zgodnie z wymogami ppkt 2.2 załącznika XIV do rozporządzenia Komisji (WE) nr 692/2008 (*), zapewnia się dostęp do takiej dokumentacji bezpłatnie i na takich samych warunkach jak autoryzowanym punktom sprzedaży lub stacjom obsługi, aby zamieszczały informacje dotyczące przeprowadzonej naprawy i utrzymania pojazdu.

(*) Dz.U. L 199 z 28.7.2008, s. 1.”;

- 2) art. 7 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Producenci umożliwiają dostęp do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów, włącznie z usługami transakcyjnymi, takimi jak przeprogramowanie lub pomoc techniczna, w oparciu o system godzinny, dzienny, miesięczny i roczny, za opłatą uzależnioną od okresu, na jaki udostępnione zostały informacje. Oprócz dostępu okresowego producenci mogą oferować dostęp oparty na transakcji, za który pobiera się opłatę za transakcję, a nie w oparciu o czas, na który udzielono dostępu. Jeżeli producenci oferują oba rodzaje dostępu, niezależne stacje obsługi dokonują wyboru systemu dostępu okresowego lub opartego na transakcji.”;

- 3) w załączniku I skreśla się przypisy 1 i 2 w tabeli 1 oraz przypisy 1, 2 i 5 w tabeli 2.

Artykuł 2

W rozporządzeniu (WE) nr 692/2008 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 dodaje się pkt 33 w brzmieniu:

„33. »rozruch zimnego silnika« oznacza, że temperatura płynu chłodzącego silnik (lub równoważna temperatura) w chwili rozruchu silnika jest niższa od lub równa 35 °C oraz jest maksymalnie 7 K wyższa od temperatury otoczenia (jeżeli dotyczy).”;

- 2) w art. 6 ust. 1 dodaje się akapity czwarty i piąty w brzmieniu:

„Stosowne wymogi uważa się za spełnione w przypadku spełnienia wszystkich następujących warunków:

- a) wymogi określone w art. 13 są spełnione;
- b) pojazd homologowano zgodnie z regulaminami EKG ONZ nr 83, seria poprawek 06, nr 101, seria poprawek 01, a w przypadku pojazdów z zapłonem samoczynnym – nr 24, część III, seria poprawek 03.

W przypadku, o którym mowa w akapicie czwartym, zastosowanie ma również art. 14.”;

- 3) w art. 10 ust. 1 dodaje się akapity trzeci i czwarty w brzmieniu:

„Stosowne wymogi uważa się za spełnione w przypadku spełnienia wszystkich następujących warunków:

- a) wymogi określone w art. 13 są spełnione;
- b) urządzenia ograniczające emisję zanieczyszczeń przeznaczone na części zamienne zostały zatwierdzone zgodnie z regulaminem EKG ONZ nr 103.

W przypadku, o którym mowa w akapicie trzecim, zastosowanie ma również art. 14.”;

- 4) art. 13 ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Niniejszym ustanawia się forum w sprawie dostępu do informacji o pojazdach (zwane dalej »forum«).

Forum bada, czy dostęp do informacji ma wpływ na starania w kierunku zmniejszenia liczby kradzieży pojazdów i wydaje zalecenia dotyczące udoskonalenia wymogów dotyczących dostępu do informacji. W szczególności forum doradza Komisji w zakresie wprowadzenia procesu zatwierdzania i autoryzowania niezależnych podmiotów przez akredytowane organizacje w celu udzielenia im dostępu do informacji o zabezpieczeniach pojazdu.

Komisja może podjąć decyzję o poufnym traktowaniu dyskusji w ramach forum i wynikających z niej ustaleń.”;

- 5) w załącznikach I, III, IV, VIII, IX, XI, XII, XIV, XVI i XVIII wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia;

- 6) załącznik II zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 czerwca 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Zmiany w niektórych załącznikach do rozporządzenia (WE) nr 692/2008

1. W załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

a) ppkt 2.3.1 otrzymuje brzmienie:

„2.3.1. Pojazd wyposażony w komputer kontrolujący emisję zanieczyszczeń musi posiadać właściwości zapobiegające jego modyfikacji, z wyjątkiem zmian dopuszczanych przez producenta. Producent dopuszcza możliwość modyfikacji, jeśli są one konieczne do celów diagnostyki, obsługi technicznej, kontroli, montażu nowych elementów lub naprawy pojazdu. Programowalne kody komputerowe lub parametry operacyjne są odporne na ingerencję osób niepowołanych oraz zapewniają poziom ochrony przynajmniej tak dobry jak ten przewidziany w postanowieniach ISO 15031-7 z dnia 15 marca 2001 r. (Dziennik SAE J2186 z października 1996 r.). Wszelkie wymienne moduły pamięci kalibracji muszą mieć szczelną obudowę, być umieszczone w zaplombowanym pojemniku lub zabezpieczone algorytmami elektronicznymi i wymienne wyłącznie przy pomocy specjalistycznych narzędzi i procedur. Tylko właściwości bezpośrednio związane z kalibracją emisji lub zapobieganiem kradzieży pojazdu mogą być chronione w taki sposób.”;

b) rysunek I.2.4 otrzymuje brzmienie:

Stosowanie wymogów dotyczących badań do celów uzyskania homologacji typu oraz jej rozszerzeń

	Pojazdy z silnikami o zapłonie wymuszonym, w tym pojazdy hybrydowe								Pojazdy z silnikami o zapłonie samoczynnym, w tym pojazdy hybrydowe	
	Jednopaliwowe				Dwupaliwowe (1)			Flex fuel (1)	Flex fuel	Jednopaliwowe
Paliwo wzorcowe	Benzyna (E5)	LPG	NG – biometan	Wodór	Benzyna (E5)	Benzyna (E5)	Benzyna (E5)	Benzyna (E5)	Olej napędowy (B5)	Olej napędowy (B5)
					LPG	NG – biometan	Wodór	Etanol (E85)	Biodiesel	
Gazowe zanieczyszczenia powietrza (Badanie typu 1)	tak	tak	tak		tak (oba paliwa)	tak (oba paliwa)	tak (tylko benzyna) (2)	tak (oba paliwa)	tak (tylko B5) (2)	tak
Masa cząstek stałych i liczba cząstek stałych (Badanie typu 1)	tak	—	—		tak (tylko benzyna)	tak (tylko benzyna)	tak (tylko benzyna) (2)	tak (oba paliwa)	tak (tylko B5) (2)	tak
Emisje na biegu jałowym (Badanie typu 2)	tak	tak	tak		tak (oba paliwa)	tak (oba paliwa)	tak (tylko benzyna) (2)	tak (oba paliwa)	—	—
Emisje zanieczyszczeń ze skrzyni korbowej (Badanie typu 3)	tak	tak	tak		tak (tylko benzyna)	tak (tylko benzyna)	tak (tylko benzyna) (2)	tak (benzyna)	—	—
Emisje par (Badanie typu 4)	tak	—	—		tak (tylko benzyna)	tak (tylko benzyna)	tak (tylko benzyna) (2)	tak (benzyna)	—	—
Trwałość (Badanie typu 5)	tak	tak	tak		tak (tylko benzyna)	tak (tylko benzyna)	tak (tylko benzyna) (2)	tak (benzyna)	tak (tylko B5) (2)	tak
Emisje w niskich temperaturach (Badanie typu 6)	tak	—	—		tak (tylko benzyna)	tak (tylko benzyna)	tak (tylko benzyna) (2)	tak (oba paliwa) (3)		
Zgodność eksploatacyjna	tak	tak	tak		tak (oba paliwa)	tak (oba paliwa)	tak (tylko benzyna) (2)	tak (oba paliwa)	tak (tylko B5) (2)	tak
Pokładowy układ diagnostyczny	tak	tak	tak		tak	tak	tak	tak	tak	tak

	Pojazdy z silnikami o zapłonie wymuszonym, w tym pojazdy hybrydowe							Pojazdy z silnikami o zapłonie samoczynnym, w tym pojazdy hybrydowe		
	Jednopaliwowe				Dwupaliwowe ⁽¹⁾			Flex fuel ⁽¹⁾	Flex fuel	Jednopaliwowe
Emisje CO ₂ i zużycie paliwa	tak	tak	tak		tak (oba paliwa)	tak (oba paliwa)	tak (tylko benzyna)	tak (oba paliwa)	tak (tylko B5) ⁽²⁾	tak
Zadymienie spalin	—	—	—		—	—	—	—	tak (tylko B5) ⁽²⁾	tak

⁽¹⁾ Jeżeli pojazd dwupaliwowy jest jednocześnie wyposażony w zasilanie flex fuel, stosuje się oba wymogi odnoszące się do badań.

⁽²⁾ Ten przepis jest tymczasowy; dalsze wymogi w odniesieniu do paliwa biodiesel i wodoru zostaną zaproponowane na późniejszym etapie.

⁽³⁾ Badanie tylko dla benzyny przed upływem terminów określonych w art. 10 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 715/2007. Po upływie tych terminów badanie będzie przeprowadzane na obu paliwach. Stosuje się testowe paliwo wzorcowe E75 określone w sekcji B załącznika IX.”;

- c) dodatek 3 ppkt 3.4.8 otrzymuje brzmienie:
 „3.4.8. Zasięg pojazdu przy zasilaniu energią elektryczną ..... km (zgodnie z załącznikiem 9 do regulaminu EKG ONZ nr 101);”
- d) dodatek 4 ppkt 3.2 otrzymuje brzmienie:
 „3.2. Zasady i warunki dostępu (tj. czas dostępu, koszt za godzinę, dzień, miesiąc, rok oraz koszt ustalony w oparciu o transakcję) do strony internetowej, o której mowa w ppkt 3.1: .....”;
- e) w dodatku 6 objaśnienie do tabeli 1 dodaje się zapis w brzmieniu:
 „Norma emisji »Euro 5b«= wszystkie wymogi dotyczące emisji Euro 5, w tym zmieniona procedura pomiaru cząstek stałych, norma liczby cząstek stałych i badanie emisji pojazdów z zasilaniem flex fuel w niskiej temperaturze z użyciem biopaliwa.
 Norma emisji »Euro 6b«= wszystkie wymogi dotyczące emisji Euro 6, w tym zmieniona procedura pomiaru cząstek stałych, norma liczby cząstek stałych i badanie emisji pojazdów z zasilaniem flex fuel w niskiej temperaturze z użyciem biopaliwa.
 Normy układu OBD »Euro 5«= podstawowe wymogi dotyczące układu OBD »Euro 5«, z wykluczeniem współczynnika rzeczywistego działania (IUPR), monitorowania NO_x w przypadku pojazdów napędzanych benzyną oraz zaokrąglonych wartości progowych PM dla pojazdów napędzanych olejem napędowym.
 Normy układu OBD »Euro 6«= wszystkie wymogi dotyczące układu OBD »Euro 6«.”.

2. W załączniku III wprowadza się następujące zmiany:

- a) ppkt 3.1 otrzymuje brzmienie:
 „3.1. Wymogi techniczne są określone w załączniku 4 do regulaminu EKG ONZ nr 83, z uwzględnieniem wyjątków określonych w ppkt 3.2–3.12. Poczynając od dat podanych w art. 10 ust. 6 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 715/2007, masę cząstek stałych (PM) oraz liczbę cząstek stałych (P) określa się zgodnie z procedurą badania emisji określoną w pkt 6 załącznika 4a regulaminu EKG ONZ nr 83, seria zmian 05, dodatek 07, stosując do tego celu sprzęt badawczy wymieniony odpowiednio w ppkt 4.4 i 4.5 tego regulaminu.”;
- b) w ppkt 3.4 dodaje się zapis w brzmieniu:
 „Dla etanolu (E75) (C₁ H_{2,61} O_{0,329}) d = 0 886 g/l”;
- c) tabela w ppkt 3.8 otrzymuje brzmienie:

„Paliwo	X
Benzyna (E5)	13,4
Olej napędowy (B5)	13,5
LPG	11,9
NG – biometan	9,5
Etanol (E85)	12,5
Etanol (E75)	12,7”

- d) w ppkt 3.10 dodaje się zapis w brzmieniu:
 „Q_{THC} = 0,886 w przypadku etanolu (E75)”;
- e) dodaje się ppkt 3.14 w brzmieniu:
 „3.14. Po upływie terminów ustanowionych w art. 2 dyrektywy Komisji 2008/89/WE (*) w trakcie cyklu badawczego muszą być włączone w pojeździe światła do jazdy dziennej określone w pkt 2 regulaminu EKG ONZ nr 48 (**). Poddawany badaniu pojazd musi być wyposażony w system światła do jazdy dziennej o zużyciu energii elektrycznej najwyższym spośród wszystkich systemów światła do jazdy dziennej montowanych przez producenta w pojazdach z grupy reprezentowanej przez pojazd posiadający homologację typu. Producent jest zobowiązany dostarczyć odpowiednią dokumentację techniczną organom udzielającym homologacji typu w tym zakresie.

(*) Dz.U. L 257 z 25.9.2008, s. 14.

(**) Dz.U. L 135 z 23.5.2008, s. 1.”.

3. Załącznik IV dodatek 1 ppkt 2.2 otrzymuje brzmienie:

- „2.2. Stosunki masy atomowej podane w ppkt 5.3.7.3 rozumie się następująco:

Hcv = stosunek masy atomowej wodoru do węgla

- dla benzyny (E5) 1,89
- dla LPG 2,53
- dla NG – biometanu 4,0
- dla etanolu (E85) 2,74
- dla etanolu (E75) 2,61

Ocv = stosunek masy atomowej tlenu do węgla

- dla benzyny (E5) 0,016
- dla LPG 0,0
- dla NG – biometanu 0,0
- dla etanolu (E85) 0,39
- dla etanolu (E75) 0,329”.

4. Załącznik VIII ppkt 2.3 otrzymuje brzmienie:

„2.3. Wartości graniczne, o których mowa w ppkt 5.3.5.2 regulaminu EKG ONZ nr 83, odnoszą się do wartości granicznych podanych w tabeli 4 załącznika 1 do rozporządzenia (WE) nr 715/2007.”.

5. Na końcu sekcji B załącznika IX tekst „Specyfikacja tego paliwa wzorcowego zostanie opracowana przed terminami określonymi w art. 10 ust. 6 rozporządzenia nr 715/2007.” zastępuje się następującą tabelą:

„Parametr	Jednostka	Wartości graniczne (1)		Metoda badania (2)
		Minimalna	Maksymalna	
Badawcza liczba oktanowa (RON)		95	—	EN ISO 5164
Motorowa liczba oktanowa (MON)		85	—	EN ISO 5163
Gęstość przy 15 °C	kg/m ³	Wartość podana		EN ISO 12185
Prężność par	kPa	50	60	EN ISO 13016-1 (DVPE)
Zawartość siarki (3) (4)	mg/kg	—	10	EN ISO 20846 EN ISO 20884
Stabilność utleniania	minuty	360	—	EN ISO 7536
Istniejąca zawartość gumy (po zmyciu rozpuszczalnika)	mg/100 ml	—	4	EN ISO 6246
Wygląd – ustala się w temperaturze otoczenia lub 15 °C, w zależności od tego, która jest wyższa		Przejrzysty i jasny, wyraźnie wolny od unoszących się lub wytrąconych substancji zanieczyszczających		Kontrola wzrokowa
Etanol i wyższe alkohole (7)	% (V/V)	70	80	EN 1601 EN 13132 EN 14517
Wyższe alkohole (C ₃ - C ₈)	% (V/V)	—	2	
Metanol		—	0,5	
Benzyna (5)	% (V/V)	Równowaga		EN 228
Fosfor	mg/l	0,30 (6)		ASTM D 3231 EN 15487
Zawartość wody	% (V/V)	—	0,3	ASTM E 1064 EN 15489

Parametr	Jednostka	Wartości graniczne ⁽¹⁾		Metoda badania ⁽²⁾
		Minimalna	Maksymalna	
Zawartość chlorku nieorganicznego	mg/l	—	1	ISO 6227 - EN 15492
pHe		6,50	9	ASTM D 6423 EN 15490
Korozja paska miedzianego (3 godz. w temperaturze 50 °C)	Wartość znamionowa	Klasa 1		EN ISO 2160
Kwasowość (jako kwas octowy CH ₃ COOH)	% (m/m)		0,005	ASTM D1613 EN 15491
	mg/l		40	
Stosunek węgiel/wodór		Wartość podana		
Stosunek węgiel/tlen		Wartość podana		

⁽¹⁾ Wartości podane w specyfikacjach są »wartościami rzeczywistymi«. Przy ustalaniu wartości granicznych zastosowano postanowienia normy ISO 4259 »Przetwory naftowe — Wyznaczanie i stosowanie precyzji metod badania«. Przy określaniu wartości minimalnej wzięto pod uwagę minimalną dodatnią różnicę 2R. Przy określaniu wartości maksymalnej i minimalnej, użyto minimalnej różnicy wynoszącej 4R (gdzie R oznacza odtwarzalność). Niezależnie od tej procedury, która jest niezbędna z przyczyn technicznych, producent paliwa musi jednak zmierzać do osiągnięcia wartości zero w przypadku gdy ustalona maksymalna wartość wynosi 2R oraz do średniej wartości, w przypadku podania wartości minimalnych i maksymalnych. W razie zaistnienia konieczności ustalenia, czy paliwo odpowiada wymogom specyfikacji, stosuje się postanowienia normy ISO 4259.

⁽²⁾ W przypadku sporu stosuje się opisane w EN ISO 4259 procedury jego rozwiązania i interpretacji wyników w oparciu o doprecyzowanie metody badania.

⁽³⁾ W przypadku sporów krajowych dotyczących zawartości siarki stosuje się EN ISO 20846 lub EN ISO 20884, podobnie jak w przypadku odniesienia w krajowym załączniku do EN 228.

⁽⁴⁾ Podaje się rzeczywistą zawartość siarki w paliwie wykorzystywanym do badania typu 6.

⁽⁵⁾ Zawartość benzyny bezolowiowej można określić jako 100 minus suma procentowej zawartości wody i alkoholi.

⁽⁶⁾ Do tego paliwa wzorcowego nie można celowo dodawać związków zawierających fosfor, żelazo, mangan lub ołów.

⁽⁷⁾ Etanol spełniający wymogi specyfikacji EN 15376 jest jedynym związkiem tlenowym, który celowo dodaje się do paliwa wzorcowego.”

6. W załączniku XI wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ppkt 2.14 w brzmieniu:

„2.14. Od dnia 1 września 2011 r., na zasadzie odstępstwa od przepisów ppkt 3.3.5 załącznika 11 do regulaminu EKG ONZ nr 83, pochłaniacz cząstek stałych zamontowany jako oddzielna jednostka lub wbudowany w urządzenie kontrolujące emisję zanieczyszczeń jest zawsze monitorowany przynajmniej pod kątem całkowitej awarii lub usunięcia, jeżeli usunięcie spowodowało przekroczenie obowiązujących wartości granicznych emisji. Jest on również monitorowany pod kątem awarii, które mogłyby skutkować przekroczeniem obowiązujących wartości progowych OBD.”;

b) ppkt 3.3 otrzymuje brzmienie:

„3.3. Organ udzielający homologacji typu nie zaakceptuje żadnego wniosku o uznanie nieprawidłowości, który w ogóle nie będzie zawierał wymaganego monitora diagnostycznego lub dokumentacji i raportów danych dotyczących monitora.”;

c) w dodatku 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) ppkt 3.1.7 i 3.1.8 otrzymują brzmienie:

„3.1.7. Nie później niż 18 miesięcy od wprowadzenia do obrotu pierwszego typu pojazdu ze współczynnikiem rzeczywistego działania (IUPR) w pojazdach z rodziny pojazdów z układem OBD i potem zawsze co 18 miesięcy producent wykazuje organowi udzielającemu homologacji i – na wniosek – Komisji, że wymogi statystyczne zostały spełnione w odniesieniu do wszystkich monitorów, które muszą być podawane przez układ OBD zgodnie z ppkt 3.6 niniejszego dodatku. W tym celu w odniesieniu do pojazdów z rodziny pojazdów z układem OBD, z której liczba rejestracji w Unii wynosi ponad 1 000 i z której pobrano próby w okresie pobierania prób, proces opisany w załączniku II stosuje się nie naruszając przepisów ppkt 3.1.9 niniejszego dodatku.

Oprócz wymogów określonych w załączniku II i bez względu na wynik kontroli opisanej w pkt 2 załącznika II, organ, który udzielił homologacji, zobowiązany jest przeprowadzać kontrolę zgodności eksploatacyjnej pod kątem IUPR opisaną w dodatku 1 do załącznika II na podstawie odpowiedniej liczby losowo określonych przypadków. Wyrażenie »na podstawie odpowiedniej liczby losowo określonych przypadków« oznacza, że środek ten ma skutek odstraszający, jeśli chodzi o brak zgodności z wymogami pkt 3 niniejszego załącznika lub dostarczanie zmienionych, błędnych lub niereprezentacyjnych danych na potrzeby kontroli. W przypadku braku specjalnych okoliczności i z zastrzeżeniem możliwości wykazania przez organy udzielające homologacji, losową kontrolę zgodności

eksploatacyjnej 5 % pojazdów z rodziny pojazdów z OBD z homologacją typu uważa się za wystarczającą dla spełnienia niniejszego wymogu. W tym celu organy udzielające homologacji typu mogą poczynić z producentem ustalenia dotyczące zmniejszenia liczby przypadków podwójnego badania danej rodziny pojazdów z OBD, jeżeli ustalenia te nie osłabiają odstraszającego skutku kontroli zgodności eksploatacyjnej przeprowadzanej przez dany organ homologacji typu w kategoriach braku zgodności z wymogami pkt 3 niniejszego załącznika. Do kontroli zgodności eksploatacyjnej można wykorzystywać dane zgromadzone przez państwa członkowskie w ramach programów nadzorowania badań. Na wniosek organy udzielające homologacji typu przedstawiają Komisji i innym organom udzielającym homologacji typu dane dotyczące przeprowadzonych kontroli oraz kontroli zgodności eksploatacyjnej, w tym metodologię stosowaną w celu ustalenia przypadków objętych losową kontrolą zgodności eksploatacyjnej.

3.1.8. W odniesieniu do całej badanej próby pojazdów producent musi zgłosić właściwemu organowi wszystkie dane dotyczące rzeczywistego działania podawane przez układ OBD zgodnie z ppkt 3.6 niniejszego dodatku, podając również oznaczenie identyfikacyjne badanego pojazdu oraz metodologię, według której dokonano wyboru pojazdów do badania z całej floty pojazdów. Na wniosek, organ udzielający homologacji typu, który udziela homologacji, udostępnia Komisji i innym organom udzielającym homologacji te dane oraz wyniki oceny statystycznej.”;

(ii) dodaje się ppkt 3.1.10 w brzmieniu:

„3.1.10. Brak zgodności z wymogami ppkt 3.1.6 stwierdzony w wyniku badań opisanych w ppkt 3.1.7 lub 3.1.9 uważa się za naruszenie podlegające karom określonym w art. 13 rozporządzenia (WE) nr 715/2007. Odesłanie to nie skutkuje ograniczeniem stosowania takich kar w stosunku do innych naruszeń pozostałych przepisów rozporządzenia (WE) nr 715/2007 lub niniejszego rozporządzenia, w których nie ma wyraźnego odesłania do art. 13 rozporządzenia (WE) nr 715/2007.”;

(iii) w ppkt 3.3.2 dodaje się lit. e) i f) w brzmieniu:

„e) bez uszczerbku dla wymogów dotyczących inkrementacji mianownika innych monitorów, wartość mianownika monitorów następujących podzespołów podlega inkrementacji wyłącznie w razie rozpoczęcia cyklu jazdy przy rozruchu zimnego silnika:

(i) czujniki temperatury cieczy (oleju, płynu chłodzącego silnik, paliwa, czynnika SCR);

(ii) czujniki temperatury czystego powietrza (powietrza atmosferycznego, powietrza wlotowego, powietrza doładowującego, przewodu wlotowego rozgałęzionego);

(iii) czujniki temperatury wydechu (recyrkulacja/chłodzenie gazów wydechowych, turbodoładowanie z wykorzystaniem gazów wydechowych, katalizator);

f) mianowniki monitorów układu kontroli ciśnienia doładowania podlegają inkrementacji w przypadku spełnienia wszystkich poniższych warunków:

(i) spełnione są ogólne warunki dla wspólnego mianownika;

(ii) układ kontroli ciśnienia doładowania działa od co najmniej 15 sekund.”;

(iv) ppkt 3.6.2 otrzymuje brzmienie:

„3.6.2. W przypadku podzespołów lub układów mających kilka monitorów, podlegających raportowaniu na mocy niniejszego podpunktu (np. bank 1 czujnika tlenu może mieć wiele monitorów diagnozujących odpowiedź czujnika i inne jego funkcje), układ OBD osobno rejestruje licznik i mianownik wszystkich monitorów, z wyjątkiem tych, które monitorują awarie w postaci zwarć lub obwodów otwartych, raportując licznik i mianownik tylko tego monitora, który ma najniższy współczynnik numeryczny. Jeżeli współczynniki co najmniej dwóch monitorów są identyczne, w odniesieniu do danego podzespołu raportowane są licznik i mianownik monitora, który uzyskał najwyższy mianownik.”.

7. W załączniku XII wprowadza się następujące zmiany:

a) ppkt 2.3 otrzymuje brzmienie:

„2.3. Ppkt 5.2.4 regulaminu EKG ONZ nr 101 otrzymuje brzmienie:

1) gęstość: pomiar dokonany na paliwie stosowanym do przeprowadzania badań zgodnie z ISO 3675 lub metodą równoważną. W przypadku benzyny, oleju napędowego, biodiesla i etanolu (E85 i E75) stosuje się pomiar gęstości dokonany przy 15 °C; w przypadku LPG i gazu ziemnego/biometanu stosuje się następujące gęstości wzorcowe:

0,538 kg/litr dla LPG,

0,654 kg/m³ dla NG ⁽³⁾;

2) stosunek wodoru do węgla: stosuje się stałe wartości wynoszące:

C₁H_{1,89}O_{0,016} dla benzyny,

C₁H_{1,86}O_{0,005} dla oleju napędowego,

C₁H_{2,525} dla LPG (gaz płynny),

CH₄ dla NG (gaz ziemny) i biometanu,

C₁H_{2,74}O_{0,385} dla etanolu (E85),

C₁ H_{2,61} O_{0,329} dla etanolu (E75).”;

b) dodaje się ppkt 3.5 w brzmieniu:

„3.5. Podczas cyklu badawczego mającego na celu ustalenie emisji CO₂ i zużycia paliwa przez pojazd stosuje się przepis zawarty w załączniku III ppkt 3.14.”.

8. W załączniku XIV wprowadza się następujące zmiany:

a) w ppkt 2.1 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Informacje o wszystkich częściach pojazdu, w które jest on wyposażony przez producenta pojazdu zgodnie z numerem identyfikacyjnym pojazdu (VIN) i dodatkowymi kryteriami, takimi jak rozstaw osi, moc wyjściowa silnika, wyposażenie lub opcje, i które można wymienić na części zamienne oferowane przez producenta pojazdu autoryzowanym stacjom obsługi lub punktom sprzedaży lub osobom trzecim przy pomocy odniesienia do numeru części z oryginalnego wyposażenia, udostępnia się w bazie danych łatwo dostępnej dla niezależnych podmiotów.

Wspomniana baza danych zawiera VIN, numer części z oryginalnego wyposażenia, nazwę części z oryginalnego wyposażenia, informacje na temat okresu ważności (daty: od do), informacje na temat montażu oraz, w stosownych przypadkach, cechy dotyczące budowy.

Informacje w bazie danych są regularnie aktualizowane. W aktualizacjach uwzględnia się przede wszystkim wszystkie zmiany wprowadzone w poszczególnych pojazdach po ich wyprodukowaniu, jeżeli informacja taka jest dostępna dla autoryzowanych punktów sprzedaży.”;

b) ppkt 2.2 i 2.3 otrzymują brzmienie:

„2.2. Dostęp do informacji o zabezpieczeniach pojazdu zastosowanych przez autoryzowane punkty sprzedaży i warsztaty naprawcze jest otwarty dla niezależnych podmiotów z zastrzeżeniem ochrony technologii zabezpieczeń zgodnie z następującymi wymogami:

(i) sposób wymiany danych musi zapewniać ich poufność, integralność i ochronę przed powielaniem;

(ii) stosuje się standardowy protokół [https//ssl-tls](https://ssl-tls) (RFC4346);

(iii) do celów wzajemnego ustalania autentyczności niezależnych podmiotów i producentów stosuje się certyfikaty bezpieczeństwa zgodnie z ISO 20828;

(iv) prywatny klucz niezależnych podmiotów chroni się za pomocą bezpiecznego sprzętu komputerowego.

Forum w sprawie dostępu do informacji o pojazdach przewidziane w art. 13 ust. 9 określi parametry dla spełnienia tych wymogów zgodnie z aktualnym stanem wiedzy.

W tym celu niezależne podmioty uzyskują zatwierdzenie i autoryzację w oparciu o dokumenty wykazujące, że prowadzą legalną działalność gospodarczą i nie były skazane za działalność przestępczą.

2.3. Przeprogramowania sterowników pojazdów wyprodukowanych po 31 sierpnia 2010 r. dokonuje się zgodnie z ISO 22900 albo SAE J2534, niezależnie od daty homologacji typu. Do celów zatwierdzania zgodności aplikacji producenta i interfejsów komunikacyjnych pojazdów (VCI) zgodnych z ISO 22900 lub SAE J2534 producent oferuje zatwierdzenie niezależnie stworzonych VCI albo informacje i wypożyczenie specjalnego sprzętu niezbędnego dla producenta VCI do przeprowadzenia takiego zatwierdzenia. Opłaty za takie zatwierdzenie lub informacje i sprzęt podlegają warunkom ustanowionym w art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 715/2007.

W przypadku pojazdów wyprodukowanych przed 1 września 2010 r. producent może zaoferować pełne przeprogramowanie zgodnie z ISO 22900 lub SAE J2534 lub przeprogramowanie w drodze sprzedaży lub wynajmu swojego własnego oryginalnego narzędzia. W ostatniej z wymienionych sytuacji niezależne podmioty muszą uzyskać dostęp w sposób niedyskryminacyjny, natychmiastowy i proporcjonalny, natomiast narzędzie musi być przekazywane w formie nadającej się do wykorzystania. Opłaty za udostępnienie takich narzędzi podlegają przepisom art. 7 rozporządzenia (WE) nr 715/2007.”;

c) ppkt 2.8 otrzymuje brzmienie:

„2.8. Producenci ustanawiają uzasadnione i proporcjonalne opłaty za godzinny, dzienny, miesięczny, roczny i ustalony na podstawie transakcji dostęp do witryn internetowych zawierających informacje o naprawie i utrzymaniu.”.

9. W załączniku XVI wprowadza się następujące zmiany:

a) w ppkt 6.2 dodaje się następujący akapit:

„Do celów niniejszego podpunktu domniemywa się, że sytuacje takie mają miejsce w razie przekroczenia obowiązującej wartości dopuszczalnej emisji NO_x wymienionej w tabeli 1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 715/2007, pomnożonej przez współczynnik 1,5. Na zasadzie wyjątku, w przypadku pojazdu homologowanego dla przejściowych wartości progowych OBD dla Euro 6 wymienionych w ppkt 2.3.2 załącznika XI do niniejszego rozporządzenia, domniemywa się, że sytuacje takie mają miejsce w razie przekroczenia o 100 mg lub więcej obowiązującej wartości dopuszczalnej emisji NO_x wymienionej w tabeli 2 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 715/2007. Emisje NO_x podczas badań mających na celu wykazanie zgodności z tymi wymogami nie mogą być wyższe niż o 20 % od wartości, o których mowa w pierwszym i drugim zdaniu.”;

b) ppkt 7.1 otrzymuje brzmienie:

„7.1. W przypadku odesłania do niniejszego podpunktu zapisywane są niemożliwe do wykasowania identyfikatory parametru (PID), określające przyczynę aktywacji systemu wymuszającego uzupełnienie odczynnika i odległość przejechaną przez pojazd w trakcie tej aktywacji. Pojazd przechowuje zapis PID30 i odległości przebytej przez pojazd podczas aktywacji systemu wymuszającego uzupełnienie odczynnika przez co najmniej 800 dni lub 30 000 km pracy pojazdu. PID jest udostępniany poprzez port szeregowy standardowego złącza diagnostycznego na żądanie standardowego narzędzia skanującego zgodnie z przepisami ppkt 6.5.3.1 dodatku 1 do załącznika 11 do regulaminu EKG ONZ nr 83 oraz ppkt 2.5 dodatku 1 do załącznika XI do niniejszego rozporządzenia. Od dat, o których mowa w art. 17, informacje przechowywane w PID powiązuje się z łącznym okresem eksploatacji pojazdu, w którym sytuacja taka miała miejsce, z dokładnością wynoszącą co najmniej 300 dni lub 10 000 km.”.

10. Załącznik XVIII ppkt 3.4.8 otrzymuje brzmienie:

„3.4.8. Zasięg pojazdu przy zasilaniu energią elektryczną ..... km (zgodnie z załącznikiem 9 do regulaminu EKG ONZ nr 101)”.

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK II

ZGODNOŚĆ EKSPLOATACYJNA

1. WSTĘP
- 1.1. W niniejszym załączniku określa się wymogi dotyczące zgodności eksploatacyjnej pojazdów posiadających homologację typu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w odniesieniu do emisji z rury wydechowej i OBD (włącznie z IUPR_M).
2. KONTROLA ZGODNOŚCI EKSPLOATACYJNEJ
- 2.1. Kontrolę zgodności eksploatacyjnej przez organ udzielający homologacji przeprowadza się na podstawie odpowiednich informacji posiadanych przez producenta, zgodnie z tymi samymi procedurami co w przypadku zgodności produkcji, określonymi w art. 12 ust. 1 i 2 dyrektywy 2007/46/WE oraz w pkt 1 i 2 załącznika X do tej dyrektywy. Informacje od organu udzielającego homologacji i państwa członkowskiego nadzorującego badanie mogą stanowić uzupełnienie do dostarczanych przez producenta sprawozdań z monitorowania w trakcie eksploatacji.
- 2.2. Rysunek, o którym mowa w pkt 9 dodatku 2 do niniejszego załącznika oraz rysunek 4/2 znajdujący się w dodatku 4 do regulaminu EKG ONZ nr 83 (tylko w odniesieniu do emisji z rury wydechowej) ilustrują procedurę sprawdzania zgodności eksploatacyjnej. Proces badania zgodności eksploatacyjnej opisano w dodatku 3 do niniejszego załącznika.
- 2.3. Jako część informacji przedkładanych do celów kontroli zgodności eksploatacyjnej, na wniosek organu udzielającego homologacji producent zgłasza organowi udzielającemu homologacji informacje o żądaniach gwarancyjnych, naprawach gwarancyjnych i błędach układu OBD zarejestrowanych podczas serwisowania, w formie podanej na świadectwie homologacji. Znajdują się tam szczegółowe informacje o częstotliwości występowania i przyczynie błędów, które wystąpiły w podzespołach i układach związanych z emisją zanieczyszczeń. Sprawozdania są składane co najmniej raz w roku dla każdego modelu pojazdu przez czas określony w art. 9 ust. 4 niniejszego rozporządzenia.
- 2.4. **Parametry określające rodzinę pojazdów użytkowanych w odniesieniu do emisji z układu wydechowego.**

Rodzinę pojazdów użytkowanych można określić w oparciu o podstawowe parametry konstrukcyjne, które są wspólne dla pojazdów należących do danej rodziny. W związku z powyższym, za należące do tej samej rodziny pojazdów użytkowanych mogą być uznane te typy pojazdów, dla których parametry opisane poniżej są wspólne lub mieszczą się w granicach ustalonych tolerancji:
- 2.4.1. proces spalania (dwusuwowy, czterosuwowy, obrotowy);
- 2.4.2. liczba cylindrów;
- 2.4.3. układ bloku cylindrów (rzędowy, widlasty (układ V), gwiazdowy, przeciwsobny poziomy, inny. Nachylenie lub ukierunkowanie cylindrów nie stanowi kryterium);
- 2.4.4. sposób doprowadzenia paliwa do silnika (tzn. pośrednio czy bezpośredni wtrysk);
- 2.4.5. typ układu chłodzenia (powietrzem, wodą, olejem);
- 2.4.6. metoda zasysania (wolnossący, wymuszony pod ciśnieniem);
- 2.4.7. paliwo, dla którego zaprojektowano silnik (benzyna, olej napędowy, gaz ziemny, LPG itd.). Pojazdy dwupaliwowe mogą być w jednej grupie z pojazdami o wyznaczonym typie paliwa, o ile jedno z paliw jest wspólne;
- 2.4.8. typ katalizatora (trójdrożny, pochłaniacz NO_x z mieszanki ubogiej, SCR, katalizator NO_x z mieszanki ubogiej lub inny(-e));
- 2.4.9. typ pochłaniacza cząstek stałych (z lub bez);
- 2.4.10. recyrkulacja spalin (jest lub nie ma, układ chłodzony lub nie); oraz
- 2.4.11. pojemność cylindra silnikowego największego silnika w obrębie rodziny minus 30 %.
- 2.5. **Wymogi dotyczące informacji**

Kontrolę zgodności eksploatacyjnej przeprowadza organ udzielający homologacji na podstawie informacji dostarczonych przez producenta. Informacje te obejmują w szczególności:
- 2.5.1. nazwę i adres producenta;
- 2.5.2. nazwę, adres, numer telefonu i faksu oraz adres e-mail: jego upoważnionego przedstawiciela w obszarach objętych informacjami producenta;
- 2.5.3. nazwę(-y) modelu(-i) pojazdów włączonych do informacji producenta;
- 2.5.4. w stosownych przypadkach, wykaz typów pojazdów objętych informacjami producenta, tj. w kategoriach emisji z rury wydechowej – grupę rodziny pojazdów użytkowanych zgodnie z ppkt 2.4, oraz rodzinę pojazdów z OBD zgodnie z załącznikiem XI dodatek 2 – w odniesieniu do OBD i IUPR_M;

- 2.5.5. kody numeru identyfikacyjnego pojazdu (VIN) stosowane do tych typów pojazdu w obrębie danej rodziny pojazdów (prefiks VIN);
- 2.5.6. numery homologacji typu stosowane do tych typów pojazdów w obrębie rodziny pojazdów użytkowanych, w tym, w stosownych przypadkach, numery wszystkich rozszerzeń homologacji typu i nieznacznych zmian/przeróbek;
- 2.5.7. szczegółowe dane dotyczące rozszerzeń, nieznacznych zmian/przeróbek dla tych homologacji typu dla pojazdów ujętych w informacjach producenta (jeżeli wymóg taki postawi organ udzielający homologacji);
- 2.5.8. czas, w którym zebrano informacje producenta;
- 2.5.9. czas budowy pojazdu objęty informacjami producenta (np. pojazdy wyprodukowane w roku kalendarzowym 2007);
- 2.5.10. procedura producenta dotycząca sprawdzania zgodności eksploatacyjnej, w tym:
- (i) metodę lokalizacji pojazdu;
  - (ii) kryteria wyboru i odrzucania pojazdu;
  - (iii) typy badań i procedury stosowane do programu;
  - (iv) kryteria producenta dotyczące dopuszczenia/odrzucenia dla grupy rodziny pojazdów użytkowanych;
  - (v) obszary geograficzne, na których producent zebrał informacje;
  - (vi) wielkość próby i stosowany plan pobierania prób;
- 2.5.11. wyniki procedury producenta dotyczącej zgodności eksploatacyjnej, w tym:
- (i) identyfikację pojazdów włączonych do programu (badane czy nie). Identyfikacja obejmuje:
    - nazwę modelu,
    - numer identyfikacyjny pojazdu (VIN),
    - numer rejestracyjny pojazdu,
    - datę produkcji,
    - region użytkowania (jeżeli znany),
    - zamontowane opony (tylko w odniesieniu do emisji z układu wydechowego);
  - (ii) przyczynę(-y) odrzucenia pojazdu z próby;
  - (iii) historię obsługi dla każdego pojazdu w próbie (włączając wszelkie przeróbki);
  - (iv) historię napraw dla każdego pojazdu w próbie (jeżeli znana);
  - (v) dane z badania, w tym:
    - datę badania/do pobrania,
    - miejsce badania/do pobrania,
    - drogę przebytą wskazaną na drogomierzu;
  - (vi) dane z badania tylko w odniesieniu do emisji z rury wydechowej:
    - specyfikacje dotyczące badania paliwa (np. badane paliwo wzorcowe lub paliwo rynkowe),
    - warunki badania (temperatura, wilgotność, masa bezwładności hamowni),
    - ustawienia hamowni (np. ustawienie mocy),
    - wyniki badania (z co najmniej trzech różnych pojazdów na rodzinę);
  - (vii) dane z badania tylko w odniesieniu do IUPR_M:
    - wszystkie wymagane dane pobrane z pojazdu,
    - w przypadku każdego monitora, który ma być uwzględniony w raporcie, współczynnik rzeczywistego działania (IUPR_M);
- 2.5.12. zapis wskazania z układu OBD;

2.5.13. w przypadku pobierania prób w odniesieniu do IUPR_M:

- średnie współczynniki rzeczywistego działania (IUPR_M) wszystkich wybranych pojazdów dla każdego monitora, zgodnie z ppkt 3.1.4 i 3.1.5 dodatku 1 do załącznika XI;
- odsetek wybranych pojazdów o IUPR_M wyższym od lub równym minimalnej wartości mającej zastosowanie do monitora zgodnie z ppkt 3.1.4 i 3.1.5 dodatku 1 do załącznika XI.

3. WYBÓR POJAZDÓW DO BADANIA ZGODNOŚCI EKSPLOATACYJNEJ

3.1. Informacje zgromadzone przez producenta są wystarczająco wyczerpujące w celu umożliwienia oceny eksploatacji pojazdu w normalnych warunkach użytkowania. Producent pobiera próby z co najmniej dwóch państw członkowskich o znacząco różnych warunkach eksploatacji pojazdu (chyba że pojazd sprzedaje się tylko w jednym państwie członkowskim). Przy wyborze państw członkowskich uwzględnia się takie czynniki jak różnice w paliwie, warunkach otoczenia, średnich prędkościach drogowych i stosunku jazdy w warunkach miejskich do jazdy w warunkach pozamiejskich.

Do próby na potrzeby badań IUPR_M OBD wybiera się jedynie pojazdy spełniające kryteria ppkt 2.2.1 dodatku 1.

3.2. Wybierając państwa członkowskie do wyboru próby pojazdów, producent może wybrać pojazdy z państwa członkowskiego uważanego za szczególnie reprezentatywne. W tym przypadku producent wykazuje organowi, który udzielił homologacji typu, że wybór jest reprezentatywny (np. ze względu na rynek o najwyższej rocznej sprzedaży danej rodziny pojazdów w Unii). Jeżeli rodzina pojazdów użytkowanych wymaga zbadania więcej niż jednej partii prób określonej w ppkt 3.5, pojazdy z drugiej i trzeciej partii prób odzwierciedlają inne warunki eksploatacji pojazdów niż warunki dla pojazdów z pierwszej partii.

3.3. Badanie emisji zanieczyszczeń można przeprowadzić na stanowisku badawczym znajdującym się w obrębie innego rynku lub regionu niż wybrane pojazdy.

3.4. Badania zgodności eksploatacyjnej w odniesieniu do emisji z układu wydechowego wykonywane przez producenta przeprowadza się stale, w sposób odzwierciedlający cykl produkcyjny odpowiednich typów pojazdów w obrębie danej rodziny pojazdów użytkowanych. Maksymalny okres między rozpoczęciem dwóch badań zgodności eksploatacyjnej nie może przekroczyć 18 miesięcy. W przypadku typów pojazdu objętych rozszerzeniem homologacji typu, które nie wymagało przeprowadzenia badania emisji zanieczyszczeń, okres ten może zostać wydłużony do 24 miesięcy.

3.5. Wielkość próby

3.5.1. Przy stosowaniu procedury statystycznej określonej w dodatku 2 (tj. w odniesieniu do emisji z układu wydechowego) liczba partii prób jest uzależniona od rocznej wielkości sprzedaży rodziny pojazdów użytkowanych w Unii, jak określono w poniższej tabeli

Rejestracje w UE — w roku kalendarzowym (w odniesieniu do badań emisji z układu wydechowego) — z rodziny pojazdów z OBD z IUPR w okresie pobierania prób	Liczba partii prób
do 100 000	1
od 100 001 do 200 000	2
powyżej 200 000	3

3.5.2. W odniesieniu do IUPR liczbę partii prób do pobrania wyszczególniono w tabeli w ppkt 3.5.1 i oparto ją na liczbie pojazdów z rodziny pojazdów z układem OBD, które posiadają homologację uwzględniającą IUPR (objętych pobraniem prób).

W przypadku pierwszego okresu pobierania prób z rodziny pojazdów z układem OBD wszystkie typy pojazdów z danej rodziny posiadające homologację z IUPR poddaje się pobraniu prób. Jeśli chodzi o kolejne okresy pobierania prób, to za typy pojazdów podlegające pobieraniu prób uznaje się tylko te typy pojazdów, które nie były uprzednio badane lub są objęte homologacją pod kątem emisji przedłużoną od poprzedniego okresu pobierania prób.

W przypadku rodzin pojazdów, z których liczba rejestracji w UE wynosi poniżej 5 000 i z których pobiera się próby w okresie pobierania prób, minimalna liczba pojazdów w partii prób wynosi sześć. Jeśli chodzi o wszystkie pozostałe rodziny pojazdów, to minimalna liczba pojazdów w partii prób wynosi piętnaście.

Każda partia prób odpowiednio odzwierciedla strukturę sprzedaży, tj. reprezentowane muszą być co najmniej typy pojazdów, które charakteryzuje duża sprzedaż (≥ 20 % z całej rodziny).

4. Na podstawie kontroli, o której mowa w pkt 2, organ udzielający homologacji podejmuje jedną z następujących decyzji i działań:

- a) podejmuje decyzję, że zgodność eksploatacyjna typu pojazdu, rodziny pojazdów użytkowanych lub pojazdu z rodziny pojazdów z układem OBD jest zadowalająca i nie podejmuje żadnego dalszego działania;
- b) podejmuje decyzję, że dane dostarczone przez producenta są niewystarczające do podjęcia decyzji i zwraca się do producenta o dostarczenie dodatkowych informacji lub danych z badań;

- c) w oparciu o dane z nadzoru programów badań dostarczone przez organ udzielający homologacji lub państwo członkowskie podejmuje decyzję, że informacje dostarczone przez producenta są niewystarczające do podjęcia decyzji i zwraca się do producenta o dostarczenie dodatkowych informacji lub danych z badań;
- d) podejmuje decyzję, że zgodność eksploatacyjna typu pojazdu, który jest częścią rodziny pojazdów użytkowanych lub rodziny pojazdów z układem OBD, jest niezadowalająca i przystępuje do badania tego typu pojazdu lub rodziny pojazdów z układem OBD zgodnie z dodatkiem 1.

Jeżeli według kontroli IUPR_M pojazdy z partii prób spełniają kryteria dodatku 1 ppkt 6.1.2 lit. a) lub b), organ udzielający homologacji zobowiązany jest podjąć dalsze działania opisane w lit. d) niniejszego punktu.

- 4.1. W przypadkach gdy uznaje się, że badania typu 1 są konieczne do sprawdzenia zgodności urządzeń kontrolujących emisję zanieczyszczeń z wymogami dotyczącymi ich działania podczas użytkowania pojazdu, badania te przeprowadza się z zastosowaniem procedury badania spełniającej kryteria statystyczne określone w dodatku 2.
  - 4.2. Organ udzielający homologacji, we współpracy z producentem, wybiera próbkę składającą się z pojazdów z wystarczającym przebiegiem, których użytkowanie w normalnych warunkach można rozsądnie zapewnić. Wybór pojazdów w próbce konsultuje się z producentem oraz zezwala się mu na uczestniczenie w kontrolnych badaniach potwierdzających wybór pojazdów.
  - 4.3. Pod nadzorem organu udzielającego homologacji producent jest uprawniony do przeprowadzania badań kontrolnych, nawet o charakterze niszcącym, tych pojazdów, których poziomy emisji zanieczyszczeń przekraczają wartości graniczne, w celu ustalenia możliwych przyczyn ich pogorszenia, których nie można przypisać samemu producentowi (np. używanie benzyny ołowiowej przed dniem badania). W przypadku gdy wyniki badań kontrolnych potwierdzają takie przyczyny, wyniki badania wyłącza się z kontroli zgodności.
-

Dodatek 1

Kontrola zgodności eksploatacyjnej

1. WSTĘP
- 1.1. Niniejszy dodatek ustala kryteria określone w pkt 4 dotyczące wyboru pojazdów do badań oraz procedur kontroli zgodności eksploatacyjnej.
2. KRYTERIA WYBORU

Kryteria dopuszczenia wybranego pojazdu są określone w ppkt 2.1–2.8 w odniesieniu do emisji z rury wydechowej oraz w ppkt 2.1–2.5 w odniesieniu do IUPR_M.
- 2.1. Pojazd musi należeć do typu pojazdów, który posiada homologację typu na mocy niniejszego rozporządzenia i który jest objęty zakresem świadectwa zgodności zgodnie z dyrektywą 2007/46/WE. W przypadku kontroli pod względem IUPR_M, pojazd musi posiadać homologację dla normy układu OBD »Euro 5+«, »Euro 6- plus IUPR« lub późniejszą. Pojazd musi być zarejestrowany i użytkowany na terytorium Unii.
- 2.2. Pojazd musi być użytkowany przez co najmniej 15 000 km lub 6 miesięcy, w zależności od tego, co nastąpi później, i nie dłużej niż przez 100 tys. km lub 5 lat, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej.
- 2.2.1. W przypadku kontroli IUPR_M, próba do badania obejmuje wyłącznie pojazdy, w przypadku których:
  - a) zgromadzono dane z pracy pojazdu, które wystarczają do badania monitora.

W przypadku monitorów, które muszą odpowiadać współczynnikowi rzeczywistego działania oraz rejestrować i raportować dane o współczynniku zgodnie z ppkt 3.6.1 dodatku 1 do załącznika XI, dane z pracy pojazdu są wystarczające, jeżeli mianownik spełnia kryteria określone poniżej. W przypadku monitora, który ma zostać poddany badaniu, mianownik określony w ppkt 3.3 i 3.5 dodatku 1 do załącznika XI musi mieć wartość równą następującym wartościom lub wyższą:

    - (i) 75 w przypadku monitorów układu kontroli emisji par, monitorów układu wtórnego powietrza oraz monitorów z mianownikiem podlegającym inkrementacji zgodnie z ppkt 3.3.2 lit. a), b) lub c) dodatku 1 do załącznika XI (np. monitorów układu rozruchu zimnego silnika, monitorów układu klimatyzacji itd.); lub
    - (ii) 25 w przypadku monitorów filtra cząstek stałych i katalizatorów utleniania z mianownikiem podlegającym inkrementacji zgodnie z ppkt 3.3.2 lit. d) dodatku 1 do załącznika XI; lub
    - (iii) 150 w przypadku monitorów katalizatora, czujnika tlenu, układu EGR, układu VVT oraz wszystkich innych podzespołów;
  - b) nie miała miejsca żadna nieuprawniona ingerencja oraz które nie są wyposażone w dodatkowe czy zmodyfikowane części, za sprawą których układ OBD mógłby nie spełniać wymogów załącznika XI.
- 2.3. Prowadzona jest dokumentacja utrzymania wykazująca, że pojazd był utrzymywany w sposób właściwy (np. poddawany przeglądowi technicznemu zgodnie z zaleceniami producenta).
- 2.4. Pojazd nie może wykazywać oznak nadmiernej eksploatacji (np. jazdy rajdowej, przeciążenia, tankowania niewłaściwym paliwem czy innego rodzaju niewłaściwego użytkowania) ani innych czynników (np. manipulowania przy nim przez osoby nieupoważnione), które mogłyby wpłynąć na jego działanie w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń. Uwzględnić się kody błędów i przebieg pojazdu zarejestrowane w komputerze. Pojazd nie nadaje się do badań, jeżeli zapisane w komputerze dane wskazują, że pojazd użytkowano po zarejestrowaniu kodu błędu i nie wykonano w miarę szybkiej naprawy.
- 2.5. Niedopuszczalne jest dokonywanie poważniejszych napraw silnika ani innych poważnych napraw pojazdu przez osoby nieupoważnione.
- 2.6. Zawartość ołowiu i zawartość siarki w próbce paliwa ze zbiornika paliwowego pojazdu spełnia obowiązujące normy określone w dyrektywie 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ oraz nie ma oznak tankowania niewłaściwego paliwa. Pomiary kontrolne można wykonać w rurze wydechowej.
- 2.7. Brak jest oznak jakiegokolwiek problemu mogącego zagrozić bezpieczeństwu personelu laboratorium.
- 2.8. Wszelkie podzespoły zamontowanego w pojeździe układu ograniczającego emisję zanieczyszczeń odpowiadają obowiązującym wymogom danej homologacji typu.

(1) Dz.U. L 350 z 28.12.1998, s. 58.

3. DIAGNOSTYKA I UTRZYMANIE

W odniesieniu do pojazdów przyjętych do badania diagnostykę i wszelkie normalne czynności związane z utrzymaniem wykonuje się przed pomiarem emisji zanieczyszczeń, zgodnie z procedurą ustanowioną w ppkt 3.1–3.7.

- 3.1. Wykonuje się następujące badania kontrolne: kontrolę filtra powietrza, wszystkich pasków napędowych, poziomu wszystkich płynów, korka chłodnicy, wszystkich przewodów podciśnieniowych oraz przewodów instalacji elektrycznej związanych z układem zapobiegającym emisji zanieczyszczeń pod względem ich integralności; kontrolę zapłonu, podzespołów urządzeń pomiaru paliwa oraz kontroli zanieczyszczeń pod względem nieprawidłowego ustawienia lub ingerencji osób nieuprawnionych. Wszystkie nieprawidłowości podlegają rejestracji.
- 3.2. Układ OBD sprawdza się pod kątem jego poprawnego działania. Wszelkie oznaki nieprawidłowego działania w pamięci układu są rejestrowane i przeprowadzane są niezbędne naprawy. Jeśli wskaźnik nieprawidłowego działania układu OBD rejestruje nieprawidłowe działanie w czasie cyklu przygotowania wstępnego, usterkę można zidentyfikować i naprawić. Można ponownie przeprowadzić badanie i wykorzystać wyniki badania naprawionego pojazdu.
- 3.3. Układ zapłonu jest sprawdzany, a wadliwe części wymieniane, na przykład świece zapłonowe, kable itd.
- 3.4. Sprawdza się kompresję. Jeśli wyniki badania są niezadowalające, pojazd jest wykluczony z badania.
- 3.5. Parametry silnika sprawdzane są według specyfikacji producenta oraz w razie konieczności regulowane.
- 3.6. Jeśli pojazdowi brakuje nie więcej niż 800 km do planowego przeglądu technicznego, przegląd taki wykonuje się zgodnie ze wskazaniami producenta. Bez względu na wskazania drogomierza, na wniosek producenta można wymienić filtry oleju i powietrza.
- 3.7. Po dopuszczeniu pojazdu wymienia się paliwo na paliwo wzorcowe wykorzystywane do badania emisji zanieczyszczeń, chyba że producent zaakceptuje zastosowanie paliwa dostępnego na rynku.

4. BADANIE POJAZDU UŻYTKOWANEGO

- 4.1. W przypadku stwierdzenia konieczności badania pojazdu, wykonuje się badania emisji zgodnie z załącznikiem III na wstępnie przygotowanych pojazdach wybranych zgodnie z wymogami pkt 2 i 3 niniejszego dodatku. Badanie to obejmuje wyłącznie pomiar ilości emitowanych cząstek stałych w odniesieniu do pojazdów homologowanych zgodnie z normami emisji Euro 6 w kategoriach W, X i Y, zgodnie z opisem w tabeli 1 w dodatku 6 do załącznika I. Poza cyklami przygotowania wstępnego, określonymi w ppkt 5.3 załącznika 4 do regulaminu EKG ONZ nr 83, dodatkowe cykle są dopuszczalne wyłącznie pod warunkiem że są reprezentatywne dla normalnej jazdy.
- 4.2. W pojazdach wyposażonych w układ OBD może zostać przeprowadzona kontrola poprawnego działania w trakcie eksploatacji, m.in. wskaźników nieprawidłowego działania, w odniesieniu do poziomów emisji przewidzianych w specyfikacji homologacji typu (np. granicznych wartości wskaźników nieprawidłowego działania, określonych w załączniku XI).
- 4.3. Układ OBD można sprawdzać na przykład pod kątem poziomu emisji zanieczyszczeń przekraczającego stosowane wartości graniczne bez aktywacji wskaźnika nieprawidłowego działania, systematycznego błędnego włączania się wskaźnika nieprawidłowego działania bądź stwierdzonych wadliwych lub gorszej jakości podzespołów układu OBD.
- 4.4. Jeśli podzespół lub układ działa w sposób nieobjęty zakresem świadectwa homologacji typu lub jeśli pakiet informacyjny dla takich typów pojazdów i takie odchylenie nie zostały dopuszczone na podstawie art. 13 ust. 1 lub 2 dyrektywy 2007/46/WE, przy braku wskazania nieprawidłowego działania przez układ OBD nie można wymienić takiego podzespołu lub układu przed przeprowadzeniem badania emisji, chyba że stwierdzono, że miała miejsce nieuprawniona ingerencja w ten podzespół lub układ lub ich nieprawidłowe użytkowanie, prowadzące do niemożności wykrycia nieprawidłowego działania przez układ OBD.

5. OCENA WYNIKÓW BADANIA EMISJI ZANIECZYSZCZEŃ

- 5.1. Wyniki badania podlegają procedurze oceny zgodnie z dodatkiem 2.
- 5.2. Wyników badania nie mnoży się przez współczynniki pogorszenia działania.

6. PLAN ŚRODKÓW ZARADCZYCH

- 6.1. Organ udzielający homologacji typu zwraca się do producenta o przedłożenie planu środków zaradczych w celu zaradzenia stwierdzonej niezgodności w przypadku gdy:
  - 6.1.1. w odniesieniu do emisji z układu wydechowego więcej niż jeden pojazd uznano za źródło nadmiernych zanieczyszczeń spełniające jeden z następujących warunków:
    - a) warunki określone w ppkt 3.2.3 dodatku 4 do regulaminu EKG ONZ nr 83, a zarówno organ udzielający homologacji typu, jak i producent zgadzają się, że nadmierna emisja zanieczyszczeń jest spowodowana tą samą przyczyną; lub
    - b) warunki określone w ppkt 3.2.4 dodatku 4 do regulaminu EKG ONZ nr 83, a organ udzielający homologacji typu ustalił, że nadmierna emisja zanieczyszczeń jest spowodowana tą samą przyczyną;

- 6.1.2. w odniesieniu do $IUPR_M$ konkretnego monitora M próba poddana badaniu, której wielkość określa się zgodnie z ppkt 3.5 niniejszego załącznika, spełnia następujące warunki statystyczne:
- w przypadku pojazdów certyfikowanych dla współczynnika 0,1 zgodnie z pakt 3.1.5 dodatku 1 do załącznika XI dane z pojazdów wskazują, że w badanej próbie średni współczynnik rzeczywistego działania co najmniej jednego monitora M wynosi mniej niż 0,1, albo że przynajmniej 66 procent pojazdów w badanej próbie wykazuje współczynnik rzeczywistego działania monitora poniżej 0,1;
  - w przypadku pojazdów certyfikowanych dla pełnych współczynników zgodnie z ppkt 3.1.4 dodatku 1 do załącznika XI, dane z pojazdów wskazują, że w badanej próbie średni współczynnik rzeczywistego działania co najmniej jednego monitora M wynosi mniej niż wartość $Test_{min}(M)$, albo że przynajmniej 66 procent pojazdów w badanej próbie wykazuje współczynnik rzeczywistego działania monitora poniżej $Test_{min}(M)$.
- Wartość $Test_{min}(M)$ wynosi:
- 0,230, jeżeli współczynnik rzeczywistego działania monitora M musi wynosić 0,26;
  - 0,460, jeżeli współczynnik rzeczywistego działania monitora M musi wynosić 0,52;
  - 0,297, jeżeli współczynnik rzeczywistego działania monitora M musi wynosić 0,336;
- zgodnie z ppkt 3.1.4 dodatku 1 do załącznika XI.
- 6.2. Plan środków zaradczych przedkłada się organowi udzielającemu homologacji typu nie później niż 60 dni roboczych od daty powiadomienia określonego w ppkt 6.1. Organ udzielający homologacji typu w terminie do 30 dni roboczych zatwierdza lub odrzuca plan środków zaradczych. Jednakże w przypadkach, gdy producent wykaże właściwemu organowi udzielającemu homologacji typu w sposób zadowalający, że potrzeba więcej czasu na zbadanie braku zgodności z wymogami celem przygotowania planu środków zaradczych, wskazany termin zostaje przedłużony.
- 6.3. Środki zaradcze stosuje się do wszystkich pojazdów, co do których istnieje prawdopodobieństwo, że mają taką samą wadę. Ocenia się potrzebę wprowadzenia zmian do dokumentów homologacji typu.
- 6.4. Producent dostarcza kopie wszelkiej korespondencji związanej z planem środków zaradczych; prowadzi również zapis akcji wycofywania od konsumentów oraz dostarcza organowi udzielającemu homologacji typu regularne sprawozdania na temat bieżącej sytuacji.
- 6.5. Plan środków zaradczych uwzględnia wymogi określone w ppkt 6.5.1–6.5.11. Producent nadaje planowi środków zaradczych niepowtarzalną nazwę identyfikacyjną lub numer identyfikacyjny.
- 6.5.1. Opis każdego z typów pojazdu objętych planem środków zaradczych.
- 6.5.2. Opis określonych zmian, przeróbek, napraw, poprawek, regulacji lub innych zmian, jakie mają być dokonane w celu dostosowania pojazdu do wymogów, obejmujący krótkie streszczenie danych oraz badań technicznych uzasadniających decyzję producenta o podjęciu szczególnych środków w celu skorygowania braku zgodności.
- 6.5.3. Opis sposobu informowania właścicieli pojazdów przez producenta.
- 6.5.4. Opis właściwych zasad utrzymania lub użytkowania (jeśli takie istnieją), które producent określa jako warunek dopuszczenia do naprawy w ramach planu środków zaradczych, oraz wyjaśnienie powodów wprowadzenia takiego warunku przez producenta. Nie można narzucać warunków utrzymania lub użytkowania, chyba że jest to wyraźnie związane z brakiem zgodności i środkami zaradczymi.
- 6.5.5. Opis czynności, które mają podjąć właściciele pojazdów w celu skorygowania braku zgodności pojazdów z wymogami homologacji typu. Zawiera on datę, po upływie której mogą być zastosowane środki zaradcze, przybliżony czas wykonania naprawy w warsztacie oraz wykaz miejsc, w których można ją wykonać. Naprawę wykonuje się w sposób rzetelny i w możliwie krótkim czasie po dostarczeniu pojazdu.
- 6.5.6. Kopia informacji przekazanych właścicielowi pojazdu.
- 6.5.7. Krótki opis systemu używanego przez producenta w celu zapewnienia właściwych dostaw podzespołów lub układów potrzebnych do realizacji środków zaradczych. Określa się, kiedy zapewniony zostanie wystarczający zapas podzespołów lub układów pozwalający na rozpoczęcie kampanii.
- 6.5.8. Kopie wszystkich instrukcji wysyłanych osobom mającym dokonywać napraw.
- 6.5.9. Opis wpływu zaproponowanych środków zaradczych na wielkość emisji, zużycie paliwa, właściwości jezdne oraz bezpieczeństwo wszystkich typów pojazdów objętych planem środków zaradczych wraz z danymi i badaniami technicznymi, które uzasadniają takie wnioski.
- 6.5.10. Wszelkie inne informacje, sprawozdania lub dane, które organ udzielający homologacji typu może w uzasadniony sposób uznać za niezbędne dla dokonania oceny planu środków zaradczych.
- 6.5.11. W przypadku gdy plan środków zaradczych obejmuje wycofanie od konsumentów, przedkłada się organowi udzielającemu homologacji typu opis metody zapisu dokonywanych napraw. Jeżeli użyta zostanie etykieta, przedstawia się jej przykład.

- 6.6. Od producenta można wymagać, aby przeprowadził dobrze zaplanowane i konieczne badania podzespołów i pojazdów obejmujące proponowane zmiany, naprawy i modyfikacje w celu wykazania skuteczności tych zmian, napraw lub modyfikacji.
  - 6.7. Producent odpowiedzialny jest za prowadzenie rejestru każdego pojazdu wycofanego od konsumentów i naprawionego, a także warsztatu, który dokonał naprawy. Przez okres 5 lat od zrealizowania planu środków zaradczych organ udzielający homologacji typu ma na żądanie dostęp do takiego rejestru.
  - 6.8. Naprawę i modyfikację bądź dodanie nowego wyposażenia odnotowuje się w świadectwie wydanym przez producenta właścicielowi pojazdu.
-

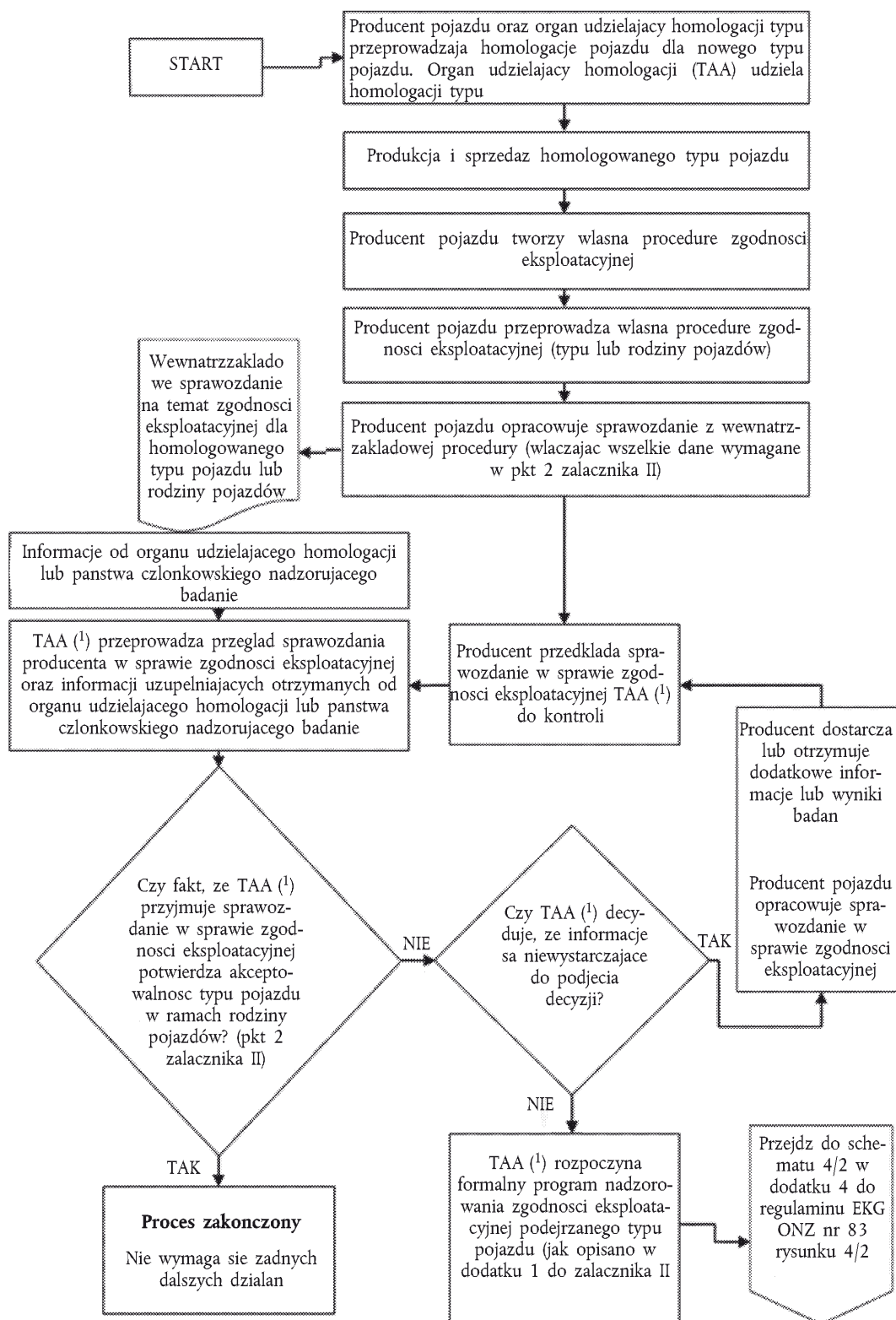
Dodatek 2

Procedura statystyczna badania zgodności eksploatacyjnej w odniesieniu do badania emisji z rury wydechowej

1. Niniejszą procedurę stosuje się w celu sprawdzenia wymogów zgodności eksploatacyjnej w ramach badania typu 1. Stosowaną w tym przypadku metodę statystyczną opisano w dodatku 4 do regulaminu EKG ONZ nr 83. Wyjątki opisano w pkt 2–9 niniejszego dodatku.
2. Przypis nr 1 nie ma zastosowania.
3. Ppkt 3.2 rozumie się następująco:
pojazd uważa się za nadmierne źródło emisji zanieczyszczeń w przypadku spełnienia warunków podanych w ppkt 3.2.2.
4. Ppkt 3.2.1. nie ma zastosowania.
5. W ppkt 3.2.2 odesłanie do wiersza B tabeli w ppkt 5.3.1.4 rozumie się jako odesłanie do tabeli 1 w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 715/2007 w przypadku pojazdów homologowanych zgodnie z Euro 5 i do tabeli 2 w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 715/2007 w przypadku pojazdów homologowanych zgodnie z Euro 6.
6. W ppkt 3.2.3.2.1 i 3.2.4.2 odesłanie do pkt 6 dodatku 3 rozumie się jako odesłanie do pkt 6 dodatku 1 do załącznika II do niniejszego rozporządzenia.
7. W przypisach nr 2 i 3 odesłanie do wiersza A tabeli w ppkt 5.3.1.4 rozumie się jako odesłanie do tabeli 1 w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 715/2007 w przypadku pojazdów homologowanych zgodnie z Euro 5 i do tabeli 2 w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 715/2007 w przypadku pojazdów homologowanych zgodnie z Euro 6.
8. W ppkt 4.2 odesłanie do ppkt 5.3.1.4 rozumie się jako odesłanie do tabeli 1 w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 715/2007 w przypadku pojazdów homologowanych zgodnie z Euro 5 i do tabeli 2 w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 715/2007 w przypadku pojazdów homologowanych zgodnie z Euro 6.
9. Rysunek 4/1 zastępuje się poniższym rysunkiem:

»Rysunek 4/1

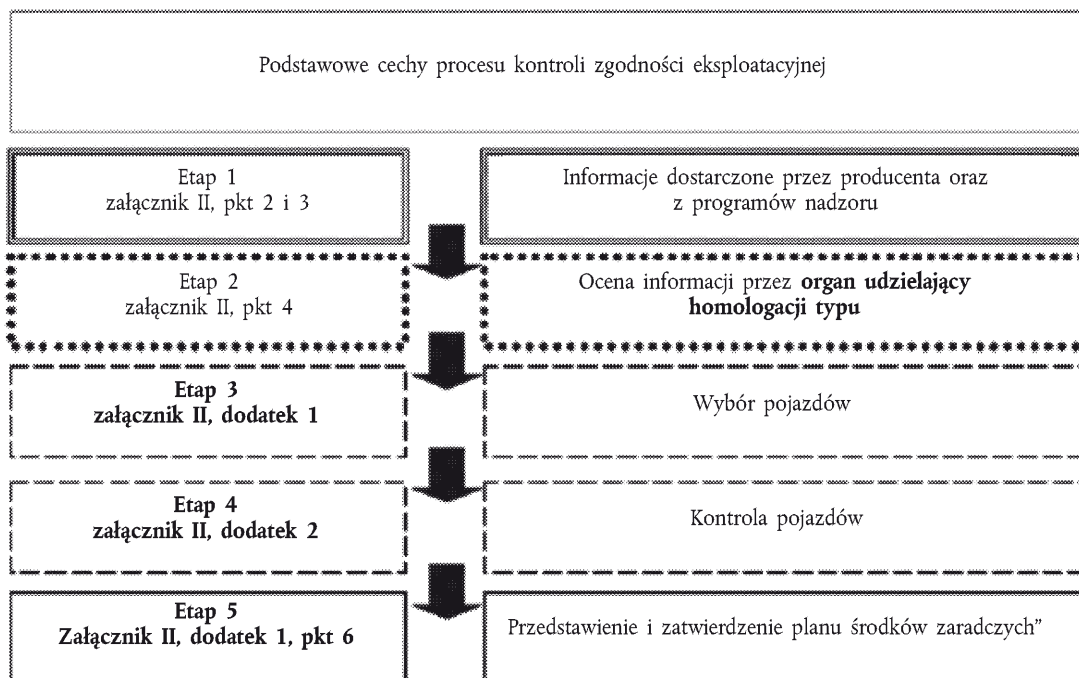
(1) W tym przypadku TAA oznacza organ udzielający homologacji, który udzielił homologacji typu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem»

Dodatek 3

Odpowiedzialność za zgodność eksploatacyjną

1. Proces sprawdzania zgodności eksploatacyjnej przedstawiono na schemacie 1.
2. Producent gromadzi wszystkie informacje niezbędne do spełnienia wymogów niniejszego załącznika. Organ udzielający homologacji typu może również uwzględnić informacje uzyskane z programów nadzoru.
3. Organ udzielający homologacji typu przeprowadza wszystkie procedury i badania niezbędne do dopilnowania, aby spełniono wymogi dotyczące zgodności eksploatacyjnej (etapy 2–4).
4. W przypadku rozbieżności lub braku porozumienia co do oceny dostarczonych informacji, organ udzielający homologacji typu zwraca się o wyjaśnienie do jednostki technicznej, która przeprowadziła badanie homologacyjne.
5. Producent opracowuje i realizuje plan środków zaradczych. Plan ten jest zatwierdzany przez organ udzielający homologacji typu przed jego wykonaniem (etap 5).

Schemat 1

Przedstawienie procesu sprawdzania zgodności eksploatacyjnej

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 567/2011**z dnia 14 czerwca 2011 r.****rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych
nazwę [Porchetta di Ariccia (ChOG)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 4 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 6 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 510/2006 wniosek Włoch o rejestrację nazwy „Porchetta di Ariccia” został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾.

- (2) Ponieważ do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, nazwa ta powinna zostać zarejestrowana,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa wymieniona w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Artykuł 2 Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 czerwca 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. C 256 z 23.9.2010, s. 10.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.2. Produkty wytworzone na bazie mięsa (podgotowanego, solonego, wędzonego itd.)

WŁOCHY

Porchetta di Ariccia (ChOG)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 568/2011**z dnia 14 czerwca 2011 r.****rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Miód drahimski (ChOG)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 4 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 6 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 510/2006 wniosek Polski o rejestrację nazwy „Miód drahimski” został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾.

- (2) Ponieważ do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, nazwa ta powinna zostać zarejestrowana,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa wymieniona w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Artykuł 2 Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 czerwca 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. C 248 z 15.9.2010, s. 8.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.4. Inne produkty pochodzenia zwierzęcego (jaja, miód, różne przetwory mleczne z wyjątkiem masła itp.)

POLSKA

Miód drahimski (ChOG)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 569/2011**z dnia 15 czerwca 2011 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 16 czerwca 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 czerwca 2011 r.

*W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,*

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

*Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich*⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	MA	90,3
	MK	31,8
	TR	93,0
	ZZ	71,7
0707 00 05	TR	112,2
	ZZ	112,2
0709 90 70	TR	117,4
	ZZ	117,4
0805 50 10	AR	74,7
	CL	79,9
	TR	63,4
	ZA	98,2
	ZZ	79,1
0808 10 80	AR	107,8
	BR	74,6
	CL	95,6
	CN	99,6
	NZ	114,6
	US	178,7
	UY	57,7
	ZA	99,5
ZZ	103,5	
0809 10 00	TR	166,5
	ZZ	166,5
0809 20 95	TR	409,3
	XS	175,4
	ZZ	292,4

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 570/2011**z dnia 15 czerwca 2011 r.****zmieniające ceny reprezentatywne oraz kwoty dodatkowych należności przywozowych w odniesieniu do niektórych produktów w sektorze cukru, ustalone rozporządzeniem (UE) nr 867/2010 na rok gospodarczy 2010/2011**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 951/2006 z dnia 30 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi w sektorze cukru ⁽²⁾, w szczególności jego art. 36 ust. 2 akapit drugi zdanie drugie,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Kwoty cen reprezentatywnych oraz dodatkowych należności stosowanych przy przywozie cukru białego, cukru

surowego oraz niektórych syropów zostały ustalone na rok gospodarczy 2010/2011 rozporządzeniem Komisji (UE) nr 867/2010 ⁽³⁾. Te ceny i kwoty zostały ostatnio zmienione rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 565/2011 ⁽⁴⁾.

(2) Zgodnie z zasadami i warunkami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 951/2006 dane, którymi dysponuje obecnie Komisja, stanowią podstawę do korekty wymienionych kwot,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Ceny reprezentatywne i dodatkowe należności celne mające zastosowanie w ramach przywozu produktów, o których mowa w art. 36 rozporządzenia (WE) nr 951/2006, ustalone na rok gospodarczy 2010/2011 rozporządzeniem (UE) nr 867/2010, zostają zmienione zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 16 czerwca 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 czerwca 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 178 z 1.7.2006, s. 24.⁽³⁾ Dz.U. L 259 z 1.10.2010, s. 3.⁽⁴⁾ Dz.U. L 156 z 15.6.2011, s. 3.

ZAŁĄCZNIK

Zmienione kwoty cen reprezentatywnych i dodatkowych należności celnych przywozowych dla cukru białego, cukru surowego oraz produktów objętych kodem CN 1702 90 95, obowiązujące od dnia 16 czerwca 2011 r.

(EUR)

Kod CN	Kwota ceny reprezentatywnej za 100 kg netto produktu	Kwota dodatkowej należności za 100 kg netto produktu
1701 11 10 ⁽¹⁾	47,19	0,00
1701 11 90 ⁽¹⁾	47,19	0,75
1701 12 10 ⁽¹⁾	47,19	0,00
1701 12 90 ⁽¹⁾	47,19	0,45
1701 91 00 ⁽²⁾	48,59	2,89
1701 99 10 ⁽²⁾	48,59	0,00
1701 99 90 ⁽²⁾	48,59	0,00
1702 90 95 ⁽³⁾	0,49	0,22

⁽¹⁾ Stawka dla jakości standardowej określonej w pkt III załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

⁽²⁾ Stawka dla jakości standardowej określonej w pkt II załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

⁽³⁾ Stawka dla zawartości sacharozy wynoszącej 1 %.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 571/2011**z dnia 15 czerwca 2011 r.****ustalające należności celne przywózowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 16 czerwca 2011 r.**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (UE) nr 642/2010 z dnia 20 lipca 2010 r. w sprawie zasad stosowania (należności przywózowe w sektorze zbóż) rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 2 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 przewiduje, że należność celna przywózowa na produkty oznaczone kodami CN 1001 10 00, 1001 90 91, ex 1001 90 99 (pszenica zwyczajna wysokiej jakości), 1002, ex 1005 inne niż ziarna hybrydowe oraz ex 1007 inne niż hybrydy do siewu, jest równa cenie interwencyjnej obowiązującej na takie produkty w przywozie, powiększonej o 55 %, minus cena importowa CIF stosowana wobec danej przesyłki. Należności te nie mogą jednak przekroczyć konwencyjnej stawki celnej określonej na podstawie Nomenklatury scalonej.

- (2) Artykuł 136 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 stanowi, że do celów obliczenia należności celnych przywózowych, o których mowa w ust. 1 wspomnianego artykułu, reprezentatywne ceny przywózowe CIF ustanawiane są regularnie dla produktów określonych w tym ustępie.
- (3) Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 642/2010 ceną do obliczania należności przywózowej produktów oznaczonych kodami CN 1001 10 00, 1001 90 91, ex 1001 90 99 (pszenica zwyczajna wysokiej jakości), 1002 00, 1005 10 90, 1005 90 00 i 1007 00 90 jest dzienna reprezentatywna cena CIF w przywozie ustalona w sposób określony w art. 5 wspomnianego rozporządzenia.
- (4) Należy ustalić należności celne przywózowe na okres od dnia 16 czerwca 2011 r., mające zastosowanie do czasu wejścia w życie nowych ustaleń,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Od dnia 16 czerwca 2011 r. należności celne przywózowe w sektorze zbóż, o których mowa w art. 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, ustala się w załączniku I do niniejszego rozporządzenia na podstawie czynników określonych w załączniku II.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 16 czerwca 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 czerwca 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 187 z 21.7.2010, s. 5.

ZAŁĄCZNIK I

Należności celne przywózowe na produkty, o których mowa w art. 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, mające zastosowanie od dnia 16 czerwca 2011 r.

Kod CN	Wyszczególnienie towarów	Należność przywózowa ⁽¹⁾ (EUR/t)
1001 10 00	PSZENICA twarda wysokiej jakości	0,00
	średniej jakości	0,00
	niskiej jakości	0,00
1001 90 91	PSZENICA zwyczajna, do siewu	0,00
ex 1001 90 99	PSZENICA zwyczajna wysokiej jakości, inna niż do siewu	0,00
1002 00 00	ŻYTO	0,00
1005 10 90	KUKURYDZA siewna, inna niż hybryda	0,00
1005 90 00	KUKURYDZA, inna niż do siewu ⁽²⁾	0,00
1007 00 90	Ziarno SORGO, inne niż hybryda do siewu	0,00

⁽¹⁾ W przypadku towarów przywożonych do Unii przez Ocean Atlantycki lub przez Kanał Sueski, zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 642/2010, importer może skorzystać z obniżki należności celnych o:

- 3 EUR/t, jeśli port wyładunkowy znajduje się na Morzu Śródziemnym lub na Morzu Czarnym,
- 2 EUR/t, jeśli port wyładunkowy znajduje się w Danii, Estonii, Irlandii, na Łotwie, Litwie, w Polsce, Finlandii, Szwecji, Zjednoczonym Królestwie lub na atlantyckim wybrzeżu Półwyspu Iberyjskiego.

⁽²⁾ Importer może skorzystać z obniżki o stałą stawkę zryczałtowaną w wysokości 24 EUR/t, jeśli spełnione zostały warunki ustanowione w art. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010.

ZAŁĄCZNIK II

Czynniki uwzględnione przy obliczaniu należności ustalonych w załączniku I

31.5.2011-14.6.2011

1. Średnie z okresu rozliczeniowego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 642/2010:

(EUR/t)

	Pszenvca zwyozajna ⁽¹⁾	Kukurydza	Pszenvca twarda wysokiej jakości	Pszenvca twarda średniej jakości ⁽²⁾	Pszenvca twarda niskiej jakości ⁽³⁾	Jęczmień
Gielda	Minnéapolis	Chicago	—	—	—	—
Notowanie	270,51	205,35	—	—	—	—
Cena FOB USA	—	—	338,30	328,30	308,30	172,34
Premia za Zatokę	—	16,15	—	—	—	—
Premia za Wielkie Jeziora	92,13	—	—	—	—	—

⁽¹⁾ Premia dodatnia w wysokości 14 EUR/t włączona (art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010).

⁽²⁾ Premia ujemna w wysokości 10 EUR/t (art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010).

⁽³⁾ Premia ujemna w wysokości 30 EUR/t (art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010).

2. Średnie z okresu rozliczeniowego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 642/2010:

Koszt frachtu: Zatoka Meksykańska–Rotterdam: 17,78 EUR/t

Koszt frachtu: Wielkie Jeziora–Rotterdam: 47,92 EUR/t

DECYZJE

DECYZJA KOMITETU POLITYCZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA ATALANTA/2/2011

z dnia 15 czerwca 2011 r.

w sprawie mianowania dowódcy operacji UE dla operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii (Atalanta)

(2011/341/WPZiB)

KOMITET POLITYCZNY I BEZPIECZEŃSTWA,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 38,

uwzględniając wspólne działanie Rady 2008/851/WPZiB z dnia 10 listopada 2008 r. w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii ⁽¹⁾ (Atalanta), w szczególności jego art. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na mocy art. 6 wspólnego działania 2008/851/WPZiB Rada upoważniła Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa do podejmowania decyzji w sprawie mianowania dowódcy operacji UE.
- (2) Zjednoczone Królestwo zaproponowało, by wiceadmirał Duncan POTTS zastąpił generała dywizji Bustera HOWESA na stanowisku dowódcy operacji UE.
- (3) Komitet Wojskowy UE popiera tę propozycję.
- (4) Zgodnie z art. 5 Protokołu (nr 22) w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do

Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w opracowywaniu i wprowadzaniu w życie decyzji i działań Unii, które mają wpływ na kwestie polityczno-obronne,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Wiceadmirał Duncan POTTS zostaje niniejszym mianowany dowódcą operacji UE dla operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 2011 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 czerwca 2011 r.

W imieniu Komitetu Politycznego
i Bezpieczeństwa

O. SKOOG

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 301 z 12.11.2008, s. 33.

DECYZJA EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO

z dnia 9 maja 2011 r.

zmieniająca decyzję EBC/2004/3 w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Europejskiego Banku Centralnego**(EBC/2011/6)**

(2011/342/UE)

RADA PREZESÓW EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO,

uwzględniając Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, w szczególności art. 12 ust. 3,

uwzględniając decyzję EBC/2004/2 z dnia 19 lutego 2004 r. przyjmującą Regulamin Europejskiego Banku Centralnego⁽¹⁾, w szczególności art. 23,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 127 ust. 6 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Rada może powierzyć Europejskiemu Bankowi Centralnemu (EBC) szczególne zadania dotyczące polityk w dziedzinie nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i innymi instytucjami finansowymi, z wyjątkiem instytucji ubezpieczeniowych. Rada skorzystała z tej możliwości i zgodnie z art. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 1096/2010 z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie powierzenia Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególnych zadań w zakresie funkcjonowania Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego⁽²⁾ powierzyła EBC zadanie zapewnienia Europejskiej Radzie ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) sekretariatu, a tym samym dostarczania ERRS wsparcia analitycznego, statystycznego, logistycznego i administracyjnego. W tym kontekście EBC będzie również sporządzał lub przechowywał dokumenty, które dotyczą jego działalności i polityk oraz decyzji związanych z ERRS, a które stanowią dokumenty EBC w rozumieniu decyzji EBC/2004/3 z dnia 4 marca 2004 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Europejskiego Banku Centralnego⁽³⁾.
- (2) Zgodnie z art. 7 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1096/2010 Sekretariat ERRS zapewnia stosowanie decyzji EBC/2004/3, która definiuje warunki i ograniczenia, zgodnie z którymi ERRS jest zobowiązana do udostępniania dokumentów ERRS; w związku z tym EBC powinien wprowadzić w decyzji EBC/2004/3 zmiany odzwierciedlające fakt, iż będzie on sporządzał lub przechowywał dokumenty, które dotyczą jego działalności i polityk oraz decyzji związanych z ERRS, a które stanowią dokumenty EBC w rozumieniu decyzji EBC/2004/3.
- (3) Istnieje potrzeba umożliwienia EBC odmowy udostępnienia sporządzonych lub przechowywanych przez siebie

dokumentów dotyczących działalności i polityk oraz decyzji realizowanych zgodnie z art. 127 ust. 5 i 6 Traktatu w dziedzinie stabilności finansowej, w tym dokumentów mających związek ze wsparciem udzielanym ERRS, w przypadkach, w których ich udostępnienie mogłoby naruszyć ochronę interesu publicznego w odniesieniu do stabilności systemu finansowego w Unii.

- (4) W decyzji EBC/2004/3 należy także wprowadzić niezbędne zmiany odzwierciedlające zmiany terminologii oraz numeracji przepisów po wejściu w życie Traktatu z Lizbony,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji EBC/2004/3 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 4 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w lit. a) dodaje się tiret w brzmieniu:

„— stabilności systemu finansowego w Unii lub państwie członkowskim;”

- b) słowa „Wspólnoty” i „wspólnotowego” zastępuje się słowami „Unii” i „unijnego”;

- 2) w art. 4 ust. 4 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Do wniosków o udostępnienie dokumentów Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego stosuje się przepisy decyzji ERRS/2011/5 Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego z dnia 3 czerwca 2011 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego^(*) przyjętej na podstawie art. 7 rozporządzenia Rady (UE) nr 1096/2010 z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie powierzenia Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególnych zadań w zakresie funkcjonowania Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego^(**).”

(*) Dz.U. C 176 z 16.6.2011, s. 3.

(**) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 162.”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 80 z 18.3.2004, s. 33.

⁽²⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 162.

⁽³⁾ Dz.U. L 80 z 18.3.2004, s. 42.

- 3) w art. 8 odniesienia do art. 230 zastępuje się odniesieniami do art. 263, a odniesienia do art. 195 – odniesieniami do art. 228 Traktatu.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 18 czerwca 2011 r.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 9 maja 2011 r.

Jean-Claude TRICHET
Prezes EBC

IV

(Akty przyjęte przed dniem 1 grudnia 2009 r. na mocy Traktatu WE, Traktatu UE i Traktatu Euratom)

DECYZJA URZĘDU NADZORU EFTA**NR 341/09/COL****z dnia 23 lipca 2009 r.****w sprawie zgłoszonego systemu korzyści podatkowych dla niektórych spółdzielni (Norwegia)**

URZĄD NADZORU EFTA ⁽¹⁾,

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym ⁽²⁾, w szczególności jego art. 61–63 oraz protokół 26 do tego porozumienia,

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie pomiędzy państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości ⁽³⁾, w szczególności jego art. 24,

UWZGLĘDNIAJĄC art. 1 ust. 2 w części I oraz art. 4 ust. 4, art. 6 i art. 7 ust. 5 w części II protokołu 3 do Porozumienia o nadzorze i Trybunale ⁽⁴⁾,

UWZGLĘDNIAJĄC wytyczne Urzędu w prawie stosowania i wykładni art. 61 i 62 Porozumienia EOG ⁽⁵⁾, w szczególności rozdział dotyczący opodatkowania działalności gospodarczej,

UWZGLĘDNIAJĄC decyzję nr 195/04/COL z dnia 14 lipca 2004 r. w sprawie przepisów wykonawczych, o których mowa w art. 27 w części II protokołu 3 ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Zwany dalej „Urzędem”.

⁽²⁾ Zwane dalej „Porozumieniem EOG”.

⁽³⁾ Zwane dalej „Porozumieniem o nadzorze i Trybunale”.

⁽⁴⁾ Zwany dalej „protokołem 3”.

⁽⁵⁾ Wytyczne w sprawie stosowania i wykładni art. 61 i 62 Porozumienia EOG oraz art. 1 protokołu 3 do porozumienia o nadzorze i Trybunale przyjęte i wydane przez Urząd Nadzoru EFTA w dniu 19 stycznia 1994 r., opublikowane w Dz.U. L 231 z 3.9.1994, s. 1 i w Suplemencie EOG nr 32 z 3.9.1994, s. 1. Zwane dalej „wytycznymi w sprawie pomocy państwa”.

⁽⁶⁾ Decyzja nr 195/04/COL z dnia 14 lipca 2004 r. opublikowana w Dz.U. L 139 z 25.5.2006, s. 37 i w Suplemencie EOG nr 26 z 25.5.2006, s. 1, z późn. zm. Aktualna wersja wytycznych w sprawie pomocy państwa opublikowana jest na stronie internetowej Urzędu: <http://www.eftasurv.int/state-aid/legal-framework/state-aid-guidelines/>.

UWZGLĘDNIAJĄC decyzję nr 719/07/COL z dnia 19 grudnia 2007 r. o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 1 ust. 2 w części I protokołu 3 do porozumienia o nadzorze i Trybunale w odniesieniu do zgłoszonego systemu korzyści podatkowych dla spółdzielni,

PO WEZWANIU zainteresowanych stron do przedstawienia uwag ⁽⁷⁾ i uwzględniając otrzymane odpowiedzi,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. FAKTY**1. PROCEDURA**

W piśmie z dnia 28 czerwca 2007 r. norweskiego Ministerstwa Administracji Rządowej i Reform, które wpłynęło do Urzędu i zostało zarejestrowane w dniu 29 czerwca 2007 r. (zdarzenie nr 427327) oraz w piśmie Ministerstwa Finansów z dnia 22 czerwca 2007 r., które wpłynęło do Urzędu i zostało zarejestrowane w dniu 4 lipca 2007 r. (zdarzenie nr 428135) władze norweskie zgłosiły proponowane zmiany do zasad opodatkowania spółdzielni, o których mowa w sekcji 10-50 ustawy podatkowej, zgodnie z art. 1 ust. 3 części I protokołu 3 do porozumienia o nadzorze i Trybunale.

Po wielokrotnej wymianie korespondencji ⁽⁸⁾, w piśmie z dnia 19 grudnia 2007 r. Urząd powiadomił władze norweskie, że podjął decyzję o wszczęciu postępowania określonego w art. 1 ust. 2 w części I protokołu 3 w odniesieniu do zgłoszonego systemu korzyści podatkowych dla niektórych spółdzielni. W piśmie z dnia 20 lutego 2008 r. (zdarzenie nr 465882) władze norweskie przedstawiły swoje uwagi dotyczące decyzji nr 719/07/COL o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego.

⁽⁷⁾ Opublikowane w Dz.U. C 96 z 17.4.2008, s. 27 i w Suplemencie EOG nr 20 z 17.4.2008, s. 44.

⁽⁸⁾ W celu uzyskania bardziej szczegółowych informacji dotyczących korespondencji między Urzędem a władzami norweskimi odsyła się do decyzji Urzędu o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, decyzja nr 719/07/COL opublikowana w Dz.U. C 96 z 17.4.2008, s. 27 i w Suplemencie EOG nr 20 z 17.4.2008, s. 44.

Decyzja nr 719/07/COL została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i w Suplemencie EOG⁽⁹⁾. Urząd wezwał zainteresowane strony do zgłaszania swoich uwag w tej sprawie.

Urząd otrzymał uwagi od szeregu zainteresowanych stron⁽¹⁰⁾. W piśmie z dnia 23 maja 2008 r. (zdarzenie nr 478026) Urząd przekazał te uwagi władzom norweskim, które miały możliwość zareagowania, ale podjęły decyzję o niezgłaszaniu dalszych uwag.

2. OPIS PROPONOWANEGO ŚRODKA

2.1. KONTEKST OGÓLNY

W 1992 r. władze norweskie wprowadziły system specjalnych odliczeń podatkowych dla niektórych spółdzielni. Zgodnie z tym systemem niektóre spółdzielnie działające w sektorach rolnictwa, leśnictwa i rybołówstwa oraz spółdzielnie konsumenckie były uprawnione do odliczenia od podatku dopłat do kapitału własnego. Inne formy spółdzielni nie były objęte systemem. Odliczenie było ograniczone do maksymalnej kwoty 15 % rocznego dochodu netto i miało zastosowanie jedynie do części dochodu pochodzącej z transakcji z członkami spółdzielni. Odliczenie odpowiadające maksymalnej dopuszczalnej kwocie oznaczałoby zmniejszenie normalnej stawki podatku od osób prawnych wynoszącej 28 % do 23,8 %. Celem systemu było przyznanie spółdzielniom korzyści podatkowej ze względu na utrudniony dostęp do kapitału własnego w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami⁽¹¹⁾.

System został zniesiony z początkiem roku podatkowego 2005. Niemniej w odniesieniu do budżetu państwa na rok 2007 władze norweskie zaproponowały ponowne wprowadzenie systemu w nieco zmienionej postaci⁽¹²⁾. W związku z powyższym system został zgłoszony Urzędowi.

2.2. CEL SYSTEMU

Jak wynika ze zgłoszenia, spółdzielnie należy wspierać ze względu na interes publiczny związany z utrzymaniem przedsiębiorstw stanowiących alternatywę dla spółek z ograniczoną odpowiedzialnością i funkcjonujących na takich zasadach, jak: demokracja, samopomoc, odpowiedzialność, równość, sprawiedliwość i solidarność. Aby zatem zadbać o niematerialny interes publiczny utrzymując spółdzielnie jako alternatywę dla spółek z ograniczoną odpowiedzialnością konieczne jest zrekompensowanie spółdzielniom ich niekorzystnej sytuacji w stosunku do innych spółek. Zgłoszony system, zgodnie z treścią zgłoszenia, ma na celu zrekompensowanie niektórych niekorzystnych warunków związanych z dopływem kapitału.

⁽⁹⁾ Zob. odesłanie do Dz.U. w przypisie 8.

⁽¹⁰⁾ Sekcja I-5 poniżej.

⁽¹¹⁾ Sekcja 12.2 wniosku rządu Norwegii z dnia 29 września 2006 r. (Ot.prp. nr. 1 (2006-2007) Skatte- og avgiftsopplegget 2007 - loven-dringer).

⁽¹²⁾ Ot.prp. nr. 1 (2006-2007) Skatte- og avgiftsopplegget 2007 - loven-dringer.

2.3. PROPONOWANY ŚRODEK

Zgłoszony środek, ustanowiony w nowej sekcji 10-50 ustawy podatkowej, zakłada możliwość uzyskania odliczenia od podatku przez spółdzielnie. Jego treść brzmi następująco:

„[...] można przyznać odliczenie dla środków wyasygnowanych na zwiększenie wspólnego kapitału do wysokości nie przekraczającej 15 % dochodu. Odliczenie jest przyznawane wyłącznie w odniesieniu do dochodu uzyskanego w ramach transakcji dokonywanych z członkami spółdzielni. Transakcje z członkami i równoważne transakcje należy wykazać w sprawozdaniu finansowym wraz z dowodami”.⁽¹³⁾

Według władz norweskich wyrażenie „kapitał wspólny” nie odnosi się do pozycji w bilansie spółdzielni, ale jest wyrażeniem czysto podatkowym. Wynika zatem, że kapitał wspólny może obejmować kapitał zatrzymany, środki dodatkowe, które stanowią udziały członków w zyskach zatrzymane w spółdzielni w postaci „rezerwy na późniejsze płatności”⁽¹⁴⁾ oraz środki indywidualne w postaci udziału w zyskach, który został przeniesiony na rachunki kapitałowe członków w spółdzielni⁽¹⁵⁾.

„Równoważne transakcje” zostały zdefiniowane w pkt 3 sekcji 10-50 ustawy podatkowej jako zakupy dokonywane przez rybackie organizacje handlowe u członków innej rybackiej organizacji handlowej, o ile spełnione są pewne warunki, zakupy dokonywane przez spółdzielnię rolniczą w odpowiedniej spółdzielni w celu regulacji rynku, a także zakupy narzucane przez organ państwowy⁽¹⁶⁾.

Z proponowanego przepisu wynika zatem, że odliczenie podatkowe jest z reguły przyznawane jedynie w odniesieniu do dochodu uzyskanego w ramach transakcji z członkami spółdzielni. Nie przyznaje się więc odliczeń od dochodu w ramach transakcji z innymi podmiotami. Jak określono w projekcie sekcji 10-50 ustawy podatkowej, sprawozdanie finansowe spółdzielni musi umożliwiać ustalenie transakcji z członkami i równoważnych transakcji. Niezbędne jest więc prowadzenie odrębnej rachunkowości dla transakcji z członkami spółdzielni i transakcji z osobami trzecimi. Spółdzielnia musi być w stanie udokumentować transakcje ze swoimi członkami i równoważne transakcje.

⁽¹³⁾ Nieoficjalne tłumaczenie Urzędu. Oryginalny tekst w języku norweskim brzmi następująco: „[...] I tillegg kan det gis fradrag for avsetning til felleseid andelskapital med inntil 15 prosent av inntekten. Fradrag gis bare i inntekt av omsetning med medlemmene. Omsetning med medlemmene og likestilt omsetning må fremgå av regnskapet og kunne legitimeres.”

⁽¹⁴⁾ Sekcja 28 ustawy o spółdzielniach.

⁽¹⁵⁾ Sekcja 29 ustawy o spółdzielniach.

⁽¹⁶⁾ Władze norweskie stwierdziły, że ten przepis ma zastosowanie wyłącznie do spółdzielni, których działalność nie jest objęta zakresem Porozumienia EOG, por. pismo władz norweskich z dnia 6 lipca 2009 r. (zdarzenie nr 523765), s. 3. W związku z powyższym Urząd nie będzie zajmował się analizą pojęcia „równoważne transakcje”.

Władze norweskie oszacowały w zgłoszeniu, że straty z tytułu braku dochodów podatkowych wynikające z zastosowania systemu wyniosą od 35 mln NOK do 40 mln NOK (w przybliżeniu 4–5 mln EUR) za rok podatkowy 2007.

2.4. BENEFICJENCI

System będzie miał zastosowanie do spółdzielni wymienionych w pkt 2 i 4–6 proponowanej sekcji 10-50 ustawy podatkowej. Z powyższych przepisów wynika, że zgłoszony system obejmuje głównie niektóre spółdzielnie konsumenckie oraz spółdzielnie działające w sektorach rolnictwa, leśnictwa i rybołówstwa.

W odniesieniu do spółdzielni konsumenckich pkt 2a proponowanej sekcji 10-50 ustawy podatkowej stanowi, że beneficjentami zgłoszonego systemu mają być wyłącznie spółdzielnie konsumenckie uzyskujące ponad 50 % regularnego dochodu w ramach transakcji z członkami.

Ponadto spółdzielnie budowlane, które są objęte ustawą o spółdzielniach budowlanych, również mogą skorzystać z odliczeń podatkowych⁽¹⁷⁾. Stanowi to rozszerzenie systemu w porównaniu z systemem obowiązującym do 2005 r., por. sekcja I-2.1 powyżej.

Spółdzielnie inne niż te specjalnie wymienione w sekcji 10-50 ustawy podatkowej nie są objęte systemem. Według władz norweskich kwalifikujące się spółdzielnie są wybierane na podstawie założenia, że zachodzi pilna potrzeba zrekompensovania dodatkowych kosztów w sektorach objętych zgłoszonym systemem. Według władz norweskich spółdzielnie w sektorach, które nie zostaną objęte systemem, to zazwyczaj małe spółki prowadzące ograniczoną działalność gospodarczą lub prowadzące działalność pozagospodarczą.

2.5. DEFINICJA SPÓŁDZIELNI W PRAWIE NORWESKIM

Spółdzielnia jest zdefiniowana w sekcji 1(2) ustawy o spółdzielniach⁽¹⁸⁾ jako przedsiębiorstwo,

„którego głównym celem jest promowanie interesów ekonomicznych jego członków poprzez udział członków w stowarzyszeniu w roli nabywców, dostawców lub w innej podobnej roli, w przypadku gdy:

1. zysk, poza normalnym zwrotem z zainwestowanego kapitału, jest albo pozostawiany w stowarzyszeniu, albo dzielony pomiędzy członków proporcjonalnie do ich udziału w transakcjach z grupą, oraz
2. żaden z członków nie jest osobiście odpowiedzialny za zadłużenie grupy, ani w całości, ani za te elementy, które łącznie składają się na całkowite zadłużenie”⁽¹⁹⁾.

⁽¹⁷⁾ Lov 6. juni 2003 No 38 Lov om bustadbyggjelag (bustadbyggjelslova).

⁽¹⁸⁾ Lov 29. juni 2007 No 81 Lov om samvirkeforetak (samvirkelova).

⁽¹⁹⁾ Tłumaczenie z norweskiego na angielski pochodzi ze strony internetowej the Norwegian Co-operative Centre, www.samvirke.org.

Ponadto z sekcji 3(2) ustawy o spółdzielniach wynika, że członkowie spółdzielni nie są zobowiązani do wnoszenia kapitału do spółdzielni, chyba że dany członek wyraził na to zgodę na piśmie, podpisując deklarację członkowską lub oddzielną umowę. Powyższy wymóg nie obowiązuje tylko w przypadku, gdy obowiązek wniesienia składki członkowskiej jest przewidziany w statucie spółdzielni. Co więcej, ten sam przepis stanowi, że obowiązek wniesienia kapitału musi być ograniczony do określonej kwoty, albo w jakiś inny sposób.

2.6. RUCH SPÓŁDZIELCZY W NORWEGII⁽²⁰⁾

W Norwegii istnieje ok. 4 000 spółdzielni, które łącznie posiadają ponad 2 miliony członków. Spółdzielnie funkcjonują głównie w sektorach rolnictwa, rybołówstwa, mieszkaniowym i konsumenckim, ale także w innych sferach gospodarki, np. w sektorze ubezpieczeniowym, transportu, dostaw energii, opieki zdrowotnej, mediów itp.

W skład federacji norweskich spółdzielni rolniczych (ang. Federation of Norwegian Agricultural Co-operatives – FNAC) wchodzi 14 ogólnokrajowych organizacji zajmujących się m.in. przetwórstwem, sprzedażą i nabywaniem produktów rolniczych i towarów wykorzystywanych do produkcji rolniczej (nawozy, maszyny itp.), hodowlą, działalnością kredytową i ubezpieczeniową. Spółdzielnie rolnicze skupiają ponad 50 000 indywidualnych członków (rolników), około 19 000 pracowników, zaś ich roczny obrót wynosi ponad 58 mld NOK (w przybliżeniu 6 mld EUR). Własnością spółdzielni rolniczych są niektóre bardzo znane norweskie marki, np. TINE (produkty mleczarskie), Gilde (czerwone mięso) i Prior (jaja i drób). Głównym celem spółdzielni rolniczych jest zapewnienie kanałów umożliwiających przetwarzanie i wprowadzanie produktów rolniczych do obrotu oraz ułatwienie dostępu do kapitału i czynników produkcji w każdym gospodarstwie.

Zgodnie z norweską ustawą o surowych rybach⁽²¹⁾ spółdzielcze organizacje handlowe mają wyłączne prawo do bezpośredniego wprowadzania do obrotu wszystkich ryb i skorupiaków, z wyjątkiem ryb utrzymywanych w gospodarstwie rybackim. W tym sektorze funkcjonuje sześć spółdzielczych organizacji handlowych. Obszar działalności każdej z tych organizacji jest związany z obszarem geograficznym lub występującymi gatunkami. Spółdzielcze organizacje handlowe są własnością samych rybaków. Oprócz działalności w zakresie wprowadzania do obrotu, wymienione organizacje handlowe pełnią również funkcje kontrolne w zakresie ochrony zasobów morskich. Wartość ryb i skorupiaków wprowadzonych bezpośrednio do obrotu wynosi około 6 mld EUR (w przybliżeniu 620 mln EUR). 90 % wszystkich ryb i skorupiaków jest wywożone.

⁽²⁰⁾ Informacje zawarte w tej sekcji w dużej mierze opierają się na stronie internetowej the Norwegian Co-operative Centre – ośrodka udzielającego informacji, udostępniającego dokumenty i udzielającego porad w sprawach spółdzielni, który jest własnością głównych organizacji spółdzielczych w Norwegii, www.samvirke.org.

⁽²¹⁾ Lov 14. desember 1951 No 3 om omsetning av råfisk (Råfiskloven), por. zwłaszcza sekcja 3.

Główną organizacją norweskich spółdzielni konsumenckich jest Coop NKL BA. Coop to sieć sklepów spożywczych, która posiada około 1,1 mln indywidualnych członków skupionych w 140 spółdzielniach. Sieć Coop obsługuje ponad 1 350 sklepów z rocznym obrotem wynoszącym około 34 mld NOK (w przybliżeniu 3,6 mld EUR) oraz zatrudnia około 22 000 pracowników. Udział sieci w rynku artykułów spożywczych wynosi 24 %. Sieć zajmuje się również przetwórstwem spożywczym i współpracuje z innymi skandynawskimi spółdzielczymi organizacjami handlu detalicznego w zakresie zakupów i przetwórstwa. Głównym celem spółdzielni konsumenckich jest zapewnienie członkom solidnych i przydatnych towarów i usług po konkurencyjnych cenach, a jednocześnie reprezentowanie interesów członków w kwestiach konsumenckich.

Norweska Federacja Stowarzyszeń Spółdzielni Mieszkaniowych (NBBL) jest krajowym stowarzyszeniem członkowskim reprezentującym 86 towarzystw budownictwa mieszkaniowego. Federacja skupia 772 000 indywidualnych członków i 378 000 lokali mieszkalnych prawie w 5 100 stowarzyszonych spółdzielniach mieszkaniowych. Stowarzyszenia spółdzielni mieszkaniowych różnią się wielkością i liczą od 100 do 190 000 indywidualnych członków. Spółdzielnie mieszkaniowe mają znaczący udział w rynku mieszkaniowym w dużych miastach. W Oslo ich udział w rynku wynosi niemalże 40 %, natomiast średnia krajowa to 15 %. Mają one na celu przede wszystkim zapewnienie członkom dobrych i odpowiednich warunków lokalowych oraz dążenie do osiągnięcia dobrych i stabilnych warunków mieszkalnictwa spółdzielczego.

2.7. NORWESKIE PRZEPISY DOTYCZĄCE OPODATKOWANIA OSÓB PRAWNYCH I SYTUACJA SPÓŁDZIELNI

Powszechny podatek od osób prawnych w Norwegii wynosi obecnie 28 %. Podatek ma zastosowanie do podlegającego opodatkowaniu dochodu netto podmiotów gospodarczych. Ma on również zastosowanie w przypadku, gdy dochód jest dodawany do kapitału własnego spółki. Niemniej Norweski Sąd Najwyższy zdecydował, że pakiety akcji lub udziałów wnoszonych aportem na zwiększenie kapitału nie są dochodem podlegającym opodatkowaniu w przypadku spółki przyjmującej⁽²²⁾. Powodem takiej decyzji jest fakt, że wkłady są uważane za wcześniej opodatkowane jako dochód osoby wnoszącej wkład. Dlatego też mimo że przedsiębiorstwo musi płacić podatek w wysokości 28 % od kapitału sfinansowanego z dochodów własnych, opodatkowaniu nie podlegają wkłady wnoszone udziałowców lub ze źródeł publicznych. Wynika stąd, że przedsiębiorstwa zorganizowane jako spółki z ograniczoną odpowiedzialnością itp. mogą zwiększać kapitał własny przyjmując niepodlegające opodatkowaniu pakiety akcji lub udziałów wnoszonych aportem przez udziałowców lub ze źródeł publicznych.

Spółdzielnie nie mają jednak takiej możliwości. Według norweskiej ustawy o spółdzielniach nie mogą one prowadzić publicznej emisji udziałów ani emitować żadnych innych certyfikatów czy papierów wartościowych. Ponadto uważa się, że zasada otwartego członkostwa ogranicza wysokość wkładów kapitałowych, jakich spółdzielnie mogą się domagać od swoich członków.

Jak wynika ze zgłoszenia, obowiązki i ograniczenia nałożone na spółdzielnie przez prawo są postrzegane przez władze norweskie jako niezbędne i nieodłącznie związane z zasadami spółdzielczymi. Władze norweskie uważają więc, że zniesienie tych ograniczeń naruszyłoby podstawowe zasady spółdzielcze. Władze norweskie zauważają, że norweska ustawa o spółdzielniach może być nieco bardziej rygorystyczna w tej kwestii niż przepisy dotyczące spółdzielni w innych państwach europejskich. Jako przykład władze norweskie podają art. 64 rozporządzenia WE w sprawie statutu spółdzielni europejskiej⁽²³⁾, zgodnie z którym spółdzielnia może przewidywać możliwość emisji papierów wartościowych innych niż udziały lub obligacje, zaś subskrypcji mogą dokonać członkowie lub osoby niebędące członkami. Władze norweskie uważają jednak, że ograniczenia nałożone na spółdzielnie w Norwegii są konieczne.

3. PODSTAWY DO WSZCZĘCIA POSTĘPOWANIA

Decyzją nr 719/07/COL Urząd postanowił wszcząć formalne postępowanie wyjaśniające w sprawie zgłoszonego systemu. W decyzji o wszczęciu postępowania Urząd wstępnie stwierdził, że system stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG.

Po pierwsze, Urząd uznał, że proponowane korzyści podatkowe dla spółdzielni stawiają je w uprzywilejowanej pozycji. Po drugie, Urząd stwierdził, że korzyści podatkowe dla spółdzielni są selektywne i wyraził swoje wątpliwości, czy są one uzasadnione charakterem lub ogólną strukturą norweskiego systemu podatkowego. Uwzględniając fakt, że system obniży podatek od osób prawnych płacony przez spółdzielnie objęte systemem, Urząd wyraził wątpliwości, czy system nie zakłóca lub nie grozi zakłóceniem konkurencji. Na koniec Urząd wyraził wątpliwości, czy zgłoszony środek można uznać za zgodny z którymkolwiek ze zwolnień przewidzianych w art. 61 Porozumienia EOG, a tym samym za zgodny z przepisami dotyczącymi pomocy państwa określonymi w Porozumieniu EOG.

4. UWAGI WŁADZ NORWESKICH

Władze norweskie utrzymują, że proponowane odliczenie od podatku nie przynosi spółdzielniom korzyści. Z jednej strony władze norweskie twierdzą, że odliczenie od podatku powinno być postrzegane jako „część układu, na mocy którego system podatkowy zapewnia płatności ze strony państwa na rzecz spółdzielni na dostosowanie się do obowiązujących ram prawnych dla spółdzielni”⁽²⁴⁾. Tym samym państwo chroni spółdzielczą formę działalności, uznawaną za niematerialną korzyść dla interesu publicznego, jako alternatywę dla spółek z ograniczoną odpowiedzialnością. Z drugiej strony władze norweskie utrzymują, że odliczenie od podatku powinno być postrzegane jako rekompensata z tytułu dodatkowych kosztów ponoszonych przez spółdzielnie w związku z nałożonymi na nie ograniczeniami dostępu do kapitału własnego, postrzeganymi jako ograniczenia strukturalne dla spółdzielni. Władze norweskie twierdzą, że wychodzą z założenia, iż dany środek jedynie rekompensuje i równoważy to niekorzystne położenie spółdzielni z powodu nałożonych na nie ograniczeń dostępu do kapitału własnego.

⁽²³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1435/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie statutu spółdzielni europejskiej (SCE) (Dz.U. L 207 z 18.8.2003, s. 1).

⁽²⁴⁾ Pismo od władz norweskich z dnia 20 lutego 2008 r. (zdarzenie nr 465882), s. 2.

⁽²²⁾ Rt. 1917 s. 627 oraz Rt. 1927 s. 869.

W odniesieniu do obydwu argumentów władze norweskie twierdzą, że system jest zgodny z testem prywatnego inwestora. Wydaje się, że podstawą takiego argumentu jest pogląd, że pomoc przyznana w ramach programu nie przekroczy kosztów dodatkowych związanych z funkcjonowaniem w formie spółdzielni ani też korzyści dla społeczeństwa wynikających z ochrony spółdzielczej formy działalności.

Ponadto władze norweskie utrzymują, że zastosowanie środka podatkowego nie uniemożliwia zastosowania testu prywatnego inwestora, ponieważ forma pomocy wybrana przez państwo nie powinna mieć znaczenia.

Z praktyki sądów europejskich i Komisji Europejskiej wynika, że fakt, iż środek rekompensuje niekorzystne położenie przedsiębiorstwa nie oznacza, że nie może być postrzegany jako przynoszący przedsiębiorstwu korzyść. Według władz norweskich praktyka ta nie ma zastosowania w danym przypadku. Wszystkie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością mają możliwość zwiększenia kapitału poprzez przyjęcie depozytów, które stanowią niepodlegający opodatkowaniu dochód spółki. System jedynie rekompensuje straty i wyrównuje pozycję spółdzielni w stosunku do innych spółek. Ponadto władze norweskie argumentują, że dany przypadek należy odróżnić od decyzji Komisji Europejskiej w sprawie OTE⁽²⁵⁾, ponieważ korzyści podatkowe i koszty dodatkowe wynikające ze zobowiązań zachodzą w danym przypadku jednocześnie. Według władz norweskich pkt 101 w sprawie OTE sugeruje, że ten fakt może mieć znaczenie dla kwalifikacji środka jako pomoc państwa.

W odniesieniu do selektywności systemu władze norweskie twierdzą, że w wyniku zastosowania systemu spółdzielnie są traktowane w taki sposób, jakby ich kapitał został sfinansowany przez udziałowców. Korzyść podatkowa umożliwia spółdzielni przyjmującej wyasygnowanie kwoty odpowiadającej kapitałowi bez konieczności płacenia podatku, tak jak gdyby przyjęła podobną kwotę w postaci pakietów akcji lub udziałów wnoszonych aportem na zwiększenie kapitału. W rezultacie władze norweskie są zdania, że ogólna zasada regulująca depozyty akcji ma zastosowanie do spółdzielni.

Ponadto władze norweskie twierdzą, że zgłoszony system jest zgodny z przepisami dotyczącymi pomocy państwa określonymi w Porozumieniu EOG oraz z zasadami ustanowionymi w komunikacie Komisji na temat spółdzielni⁽²⁶⁾. Władze norweskie w szczególności odwołują się do przepisów sekcji 3.2.6 komunikatu Komisji, w myśl których specjalne traktowanie spółdzielni pod względem podatkowym może być dopuszczalne.

⁽²⁵⁾ Decyzja Komisji Europejskiej w sprawie C 2/2006 OTE.

⁽²⁶⁾ Komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów w sprawie promowania spółdzielczości w Europie, COM (2004) 18 z dnia 23 lutego 2004 r., zwany dalej „komunikatem Komisji w sprawie spółdzielczości” lub „komunikatem Komisji”.

W sprawie zakłócania konkurencji władze norweskie argumentują natomiast, że system jedynie równoważy istniejące zakłócenia, niekorzystne dla spółdzielni, a tym samym przypuszczalnie zwiększa wydajność rynków, na które wywiera wpływ.

5. UWAGI STRON TRZECICH

W wyniku opublikowania decyzji nr 716/07/COL o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w odniesieniu do zgłoszonej pomocy dla niektórych spółdzielni, Urząd Nadzoru EFTA otrzymał uwagi od szeregu stron trzecich.

Uwagi rządu Francji dotyczą zasadniczo specjalnego charakteru spółdzielni i podkreślają, że zgłoszony system ma na celu wyłącznie zrekomensowanie spółdzielniom ograniczeń strukturalnych.

Cooperatives Europe reprezentuje spółdzielnie w całej Europie i dąży do wspierania i rozwoju przedsiębiorstw spółdzielczych. Po pierwsze organizacja odwołuje się do szczególnego charakteru spółdzielni, który jest uznawany przez władze wspólnotowe. Organizacja Cooperatives Europe jest przekonana, że specjalne systemy, z których spółdzielnie czerpią korzyści, nie powinny być porównywane do systemów, które mają zastosowanie do innych form przedsiębiorstw, ponieważ te systemy stanowią realizację zasad spółdzielczości w praktyce. Ponadto Cooperatives Europe argumentuje, że specjalne ustalenia podatkowe dla spółdzielni mają na celu uwzględnienie i zrekomensowanie ograniczeń, które są nierozdzielnie związane z naturą spółdzielni, w sposób proporcjonalny, a nie doprowadzenie do nieuczciwej konkurencji. W opinii Cooperatives Europe system jest uzasadniony zasadą równości, ponieważ spółdzielnie ponoszą pewne straty, m.in. związane z kwestią dostępu do kapitału. Cooperatives Europe uważa, że spółdzielnie są objęte niezależnym systemem prawnym, który uwzględnia ich specyficzny charakter. Organizacja argumentuje, że jeśli system opodatkowania spółdzielni jest zgodny z logiką systemu prawnego danego państwa członkowskiego, wynika z metod działalności operacyjnej spółdzielni, powiązanych z zasadami i wartościami spółdzielczymi, oraz jest proporcjonalny do ograniczeń narzuconych przez te sposoby funkcjonowania spółdzielczości, nie może zostać uznany za pomoc państwa lub korzyść; taki system wynika po prostu z logiki funkcjonowania, która jest inna niż w przypadku innych form przedsiębiorstw i jest uzasadniony równym traktowaniem różnych form przedsiębiorstw. Co więcej, Cooperatives Europe twierdzi, że system rekompensuje straty ponoszone przez spółdzielnie, a tym samym odzwierciedla logikę systemu spółdzielczego i prawa spółdzielni do konkurowania na równych zasadach.

Kooperativa Förbundet, organizacja zrzeszająca spółdzielnie konsumenckie w Szwecji, popiera argumenty przedstawione przez Cooperatives Europe.

Confcooperative – Confederazione Cooperative Italiane jest organizacją zrzeszającą włoskie spółdzielnie. Organizacja ta podkreśla wspólnotowy cel spółdzielni oraz – stwierdziwszy, że prawodawstwo norweskie pokrywa się z prawodawstwem innych państw członkowskich, które dążą do wyrównania niekorzystnego położenia spółdzielni – zaznacza, że wszelkie nadwyżki funduszy wpłacone do spółdzielni przez jej członków pozostają własnością członków, w związku z czym nie mogą podlegać opodatkowaniu po stronie spółdzielni.

Legacoop – Lega Nazionale delle Cooperative e Mutue jest organizacją zrzeszającą włoskie spółdzielnie we wszystkich sektorach. Legacoop powołuje się na to, że większość w przypadku większości spółdzielni ich członkowie okresowo rezygnują z udziałów w zyskach. Organizacja ta uważa, że system jest zgodny z przepisami prawa cywilnego i podatkowego w zakresie spółdzielni europejskich oraz że system umożliwi wyrównanie niekorzystnego położenia spółdzielni związanego z dopływem kapitału.

Coop de France jest organizacją zrzeszającą francuskie spółdzielnie w sektorze rolniczym. Organizacja ta nawiązuje do europejskich norm prawnych, które uznają szczególną rolę, jaką pełnią spółdzielnie, niezależnie od tego, w jakim sektorze gospodarki prowadzą one działalność, a także do wypracowanych instrumentów, które zapewniają spółdzielniom bezpieczeństwo prawne. Ponadto Coop de France twierdzi, że system nie stanowi pomocy, a jedynie rekompensuje ograniczenia strukturalne spółdzielni nieodłącznie związane z ich formą prawną. Co więcej, organizacja argumentuje, że przedmiotowy system jest zgodny z logiką systemu, w związku z czym nie jest selektywny. Podstawę powyższej opinii jest argument, że kapitał spółdzielni jest niepodzielny i składa się z zysków członków, które nie zostały podzielone. Coop de France odnosi się również do trudności spółdzielni w dostępie do kapitału własnego, które wynikają z braku możliwości emitowania udziałów, ograniczonej liczby potencjalnych członków, wynikającej z celu spółdzielni, oraz niemożności korzystania z instrumentów finansowych przez spółdzielnie.

Landbrugsrådet jest organizacją zrzeszającą spółdzielnie w sektorze rolniczym w Danii. Organizacja ta twierdzi, że przedmiotowy system wprowadza równe szanse dla różnych rodzajów przedsiębiorstw, uwzględniając spółdzielczy charakter i zasady spółdzielcze. System nie sprzyja spółdzielniom, ale wyrównuje ograniczenia strukturalne.

CECOP-CICOPA-Europe reprezentuje spółdzielnie przemysłowe i usługowe. Organizacja ta twierdzi, że specjalne systemy, które są korzystne dla spółdzielni, nie powinny być porównywane z systemami, które mają zastosowanie do innych form przedsiębiorstw, ponieważ opierają się one na zasadach regulujących funkcjonowanie spółdzielni. Ponadto organizacja argumentuje, że porównując sytuację spółdzielni z sytuacją innych spółek, Urząd hierarchizuje formy prawne, przy czym system spółdzielczy jest postrzegany jako wyjątek. Takie działanie jest niezgodne z Traktatem o Unii Europejskiej lub rozporządzeniem w sprawie statutu spółki europejskiej. W odniesieniu do komunikatu Komisji na temat spółdzielni organizacja twierdzi, że zgłoszony system uwzględnia i rekompensuje, w sposób proporcjonalny, ograniczenia, które są nierozzerwalnie związane z formą spółdzielczą.

Główny Komitet Spółdzielczości Rolniczej (COGECA) reprezentuje ogólne interesy ekonomiczne spółdzielni w sektorach rolniczym, rolno-spożywczym, leśnictwa i rybołówstwa w Europie. Organizacja powołuje się na podstawową rolę, jaką spółdzielnie odgrywają w tych sektorach, co zostało zauważone przez wiele państw członkowskich UE, oraz na fakt, że troska o wspólnotę (jej zrównoważony rozwój) jest nieodzownym elementem statutów spółdzielni. Organizacja ta wyraża zaniepokojenie faktem, iż jednakowe traktowanie podatkowe spółdzielni i innych przedsiębiorstw może doprowadzić do sytuacji, w której spółdzielnie zaczną przyjmować inne formy organizacyjno-prawne, co utrudni rolnikom dostęp do rynku.

CCAIE Confederación de Cooperativas Agrarias de España, organizacja zrzeszająca spółdzielnie rolnicze, popiera argumenty przedstawione przez COGECA, Coop de France i Cooperatives Europe.

Groupement National de la Coopération jest organizacją na rzecz ruchu spółdzielczego we Francji. Organizacja ta twierdzi, że korzystne traktowanie podatkowe spółdzielni we Francji i innych państwach europejskich ma na celu zapewnienie uczciwej konkurencji pomiędzy spółdzielniami i innymi przedsiębiorstwami i nie zakłóca konkurencji. Organizacja ta wskazuje na szczególny charakter spółdzielni oraz podkreśla, że spółdzielnie, aby móc istnieć i rozwijać się, potrzebują pewnych ram prawnych i podatkowych, które uwzględniają ich szczególny charakter oraz warunki, w których spółdzielnie prowadzą działalność. Groupement National de la Coopération zgadza się ze stanowiskiem Norwegii, że przedmiotowy system nie stanowi korzyści dla spółdzielni oraz utrzymuje, że system nie zakłóci konkurencji, ponieważ obowiązywanie identycznych zasad dla różnych form przedsiębiorstw nie jest możliwe. W związku z powyższym organizacja podkreśla, że pomoc nie będzie nieproporcjonalna.

Norweski Stały Komitet ds. Spółdzielczych (zwany dalej „NSCC”) jest organizacją zrzeszającą spółdzielnie norweskie. Na wstępie NSCC stwierdza, że istnieje zasadnicza różnica pomiędzy spółdzielniami i innymi prawnymi formami przedsiębiorstw, mianowicie relacje pomiędzy spółdzielnią a jej członkami są odmienne od relacji pomiędzy spółką z ograniczoną odpowiedzialnością a jej udziałowcem. Ma to również wpływ na środki podatkowe zastosowane wobec spółdzielni.

Po pierwsze, NSCC twierdzi, że środek nie stanowi pomocy państwa, ponieważ jest uzasadniony charakterem lub ogólną strukturą danego systemu podatkowego. W związku z tym NSCC twierdzi, że spółdzielnie tworzą swój kapitał własny nie wypłacając członkom udziałów w zyskach. Z reguły nadwyżka taka musi być wypłacona członkom spółdzielni, ponieważ faktycznie odpowiada ona odroczonej korekcie ceny i nie należy do spółdzielni, ale do jej członków. Jeżeli nastąpi zwrot, spółdzielnia będzie mogła odliczyć zwróconą kwotę od podatku. Jeżeli nadwyżka nie zostanie zwrócona, będzie faktycznie stanowiła wkład własny członków spółdzielni. Z logiki systemu wynika zatem, że nadwyżka powinna być zwolniona z podatku, niezależnie od tego, czy zostaje zatrzymana jako kapitał własny, czy wypłacona członkom w postaci zwrotu. Ponadto zastosowanie mają tu racjonalne przesłanki unikania podwójnego opodatkowania tej samej kwoty. Podobnie jak w przypadku emisji niepublicznych, które są zwolnione z podatku po stronie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, ponieważ zostały już opodatkowane po stronie udziałowca, wkłady na poczet kapitału dokonywane przez

członka spółdzielni również powinny być zwolnione z podatku po stronie spółdzielni, ponieważ zostały już opodatkowane po stronie członka. W związku z powyższym NSCC uważa, że ramami prawnymi tego systemu powinny być zasady dotyczące wkładu udziałowców na rzecz kapitału własnego, a nie porównywanie systemu z zasadami dotyczącymi podatku dochodowego.

Po drugie, NSCC twierdzi, że środek nie stanowi korzyści, a jedynie rekompensuje ograniczenia strukturalne nieodłączne związane z formą prawną spółdzielni. W odniesieniu do decyzji o wszczęciu postępowania NSCC twierdzi ponadto, że nie jest istotne, czy ograniczenia strukturalne są równoważone przez inne elementy norweskiego systemu spółdzielczego, ponieważ kryterium prawne powinno polegać na ustaleniu, czy konkretne ograniczenie, które środek ma wyeliminować, jest równoważone przez inne środki.

Po trzecie, NSCC utrzymuje, że środek nie jest selektywny, ponieważ odmienne traktowanie podatkowe spółdzielni i innych przedsiębiorstw odzwierciedla różnice wynikające z prawa spółek. W związku z tym, że środek podatkowy będący przedmiotem analizy ma zastosowanie wyłącznie do podmiotów funkcjonujących jako spółdzielnie, dotyczy on tylko takiej formy prawnej przedsiębiorstwa, która jest otwarta dla wszystkich. Dlatego też środek nie jest selektywny.

II. OCENA

1. ZAKRES NINIEJSZEJ DECYZJI

Jak przedstawiono w sekcji I-2.4 powyżej, potencjalnymi beneficjentami przedmiotowego systemu są przede wszystkim spółdzielnie działające w sektorach rolniczym, rybołówstwa i leśnictwa, niektóre spółdzielnie konsumenckie i spółdzielnie budowlane.

Artykuł 8 Porozumienia EOG definiuje jego zakres. Z art. 8 ust. 3 wynika, że:

„Postanowienia niniejszego Porozumienia stosują się, chyba że ustalono inaczej, tylko do:

- a) produktów objętych rozdziałami 25–97 Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów, z wyłączeniem produktów wymienionych w protokole 2;
- b) produktów wyszczególnionych w protokole 3, podlegających szczególnym uzgodnieniom określonym w tym protokole”.

Na podstawie powyższych postanowień sektory rolnictwa i rybołówstwa w znacznym stopniu pozostają poza zakresem przepisów dotyczących pomocy państwa określonych w Porozumieniu EOG.

Stąd niniejsza decyzja ma zastosowanie do proponowanych ulg podatkowych dla spółdzielni, ale nie dotyczy spółdzielni działających w sektorach rolnictwa i rybołówstwa w stopniu, w jakim działalność tych spółdzielni wykracza poza zakres przepisów dotyczących pomocy państwa określonych w Porozumieniu EOG.

2. WYSTĘPOWANIE POMOCY PAŃSTWA

2.1. WSTĘP

Artykuł 61 ust. 1 Porozumienia EOG ma następujące brzmienie:

„Z zastrzeżeniem innych postanowień niniejszego Porozumienia, wszelka pomoc przyznawana przez państwa członkowskie WE, państwa EFTA lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z funkcjonowaniem niniejszego Porozumienia w zakresie, w jakim wpływa na handel między umawiającymi się stronami”.

Urząd przypomina, że w zasadzie system podatkowy państwa EFTA sam w sobie nie jest objęty Porozumieniem EOG. Każde państwo EFTA opracowuje i stosuje system podatkowy zgodnie ze swoimi politycznymi decyzjami. Jednakże zastosowanie środka podatkowego, takiego jak ulga podatkowa dla niektórych spółdzielni, może w efekcie doprowadzić do tego, że dany środek będzie podlegał art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG. Zgodnie z orzecznictwem⁽²⁷⁾ art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG nie rozróżnia środków interwencji państwa poprzez odwoływanie się do ich przyczyn lub celów, ale określa je w odniesieniu do ich skutków.

2.2. WYSTĘPOWANIE ZASOBÓW PAŃSTWOWYCH

Aby pomoc stanowiła pomoc państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG, musi być przyznana przez państwo lub z zasobów państwowych.

Urząd przypomina, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, definicja pomocy jest bardziej ogólna od definicji dotacji, ponieważ obejmuje nie tylko świadczenia pozytywne, takie jak same dotacje, ale również środki państwa, które w różnej formie zmniejszają zwykłe obciążenia budżetu przedsiębiorstwa i które przez to, mimo że nie są dotacjami w ścisłym znaczeniu tego słowa, mają taki sam charakter i identyczne skutki⁽²⁸⁾.

Zgodnie ze zgłoszonym systemem spółdzielnie wymienione w sekcji 10-50 ustawy podatkowej będą uprawnione do specjalnej formy odliczenia od podatku. Na tej podstawie spółdzielnie mogą odliczać od dochodu dopłaty do kapitału własnego. Odliczenie od podatku sugeruje, że zmniejszy się podatek płacony przez spółdzielnie objęte systemem. Środek pociąga za sobą utratę wpływów podatkowych państwa norweskiego, szacowaną przez władze norweskie na kwotę rzędu 35–40 mln NOK (w przybliżeniu 4–5 mln EUR) za rok podatkowy 2007. Zgodnie z ustalonym orzecznictwem środek, za pomocą którego władze publiczne przyznają niektórym przedsiębiorstwom zwolnienie z podatku i który, mimo że nie wiąże się

⁽²⁷⁾ Sprawa E-6/98 Norwegia przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA [1999] Zb.Orz. Trybunału EFTA, s. 76, pkt 34; połączone sprawy E-5/04, E-6/04 i E-7/04 Fesil i Finnjord, PIL i inni oraz Norwegia przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA [2005] Zb.Orz. Trybunału EFTA, s. 121, pkt 76; sprawa 173/73 Włochy przeciwko Komisji [1974] Rec. s. 709, pkt 13 oraz sprawa C-241/94 Francja przeciwko Komisji [1996] Rec. s. I-4551, pkt 20.

⁽²⁸⁾ Zob. w szczególności sprawa C-143/99 *Adria-Wien Pipeline i Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke* [2001] Rec. s. I-8365, pkt 38; sprawa C-501/00 *Hiszpania przeciwko Komisji* [2004] Rec. s. I-6717, pkt 90 oraz sprawa C-66/02 *Włochy przeciwko Komisji* [2005] Zb.Orz. s. I-10901, pkt 77.

z przeniesieniem zasobów państwowych, powoduje, że beneficjenci objęci zwolnieniem znajdują się w sytuacji finansowej, która jest korzystniejsza od sytuacji innych podatników, stanowi pomoc udzieloną przez państwo lub z zasobów państwowych⁽²⁹⁾. W rezultacie Urząd stwierdza, że w zgłoszony system zaangażowane są zasoby państwowe.

2.3. SPRZYJANIE NIEKTÓRYM PRZEDSIĘBIORSTWOM LUB PRODUKCJI NIEKTÓRYCH TOWARÓW

2.3.1. *Selektywność*

Po pierwsze środek pomocy musi być selektywny w tym sensie, że sprzyja „niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów”.

Spółdzielnie kwalifikujące się w ramach tego systemu są przedsiębiorstwami w rozumieniu przepisów dotyczących pomocy państwa określonych w Porozumieniu EOG. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem pojęcie „przedsiębiorstwo” obejmuje wszelkie podmioty prowadzące działalność gospodarczą, niezależnie od ich statusu prawnego i sposobu finansowania⁽³⁰⁾.

W celu określenia selektywności środka konieczne jest zbadanie, czy w kontekście danego systemu prawnego środek przynosi korzyść niektórym przedsiębiorstwom w stosunku do innych przedsiębiorstw, które są w porównywalnej sytuacji prawnej i faktycznej⁽³¹⁾.

Urząd będzie w dalszym ciągu analizował te elementy w odniesieniu do odliczenia od podatku na korzyść niektórych przedsiębiorstw, o których mowa w sekcji 10-50 ustawy podatkowej.

Ramy odniesienia

Aby sklasyfikować środek podatkowy jako selektywny, Urząd musi najpierw zidentyfikować i zbadać wspólne lub „normalne” zasady w ramach obowiązującego systemu podatkowego, który stanowi odpowiednie ramy odniesienia⁽³²⁾.

W Norwegii spółdzielnie podlegają ogólnie obowiązującym zasadom opodatkowania osób prawnych. Celem podatku od osób prawnych jest opodatkowanie zysków (dochodu netto)

⁽²⁹⁾ Zob. podobnie wyrok w sprawie C-387/92 Banco Exterior de España [1994] Rec. s. I-877, pkt 14 oraz w sprawie C-222/04 Cassa di Risparmio di Firenze i in. [2006] Zb.Orz. s. I-289, pkt 132.

⁽³⁰⁾ Sprawa C-222/04 Cassa di Risparmio di Firenze i in. [2006] Zb.Orz. s. I-289, pkt 107 i następane wraz z przytaczanym orzecznictwem.

⁽³¹⁾ Sprawa C-487/06 P British Aggregates Association przeciwko Komisji, pkt 82 i następane; sprawa C-409/00 Hiszpania przeciwko Komisji [2003] Rec. s. I-1487, pkt 47; połączone sprawy C-428/06 i C-429/06 UGT-Rioja i in., dotychczas nieopublikowane, pkt 46.

⁽³²⁾ Sprawy T-211/04 i T-215/04 Government of Gibraltar przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowane, pkt 143.

uzyskiwanych przez spółki. Zgodnie z proponowaną sekcją 10-50 ustawy podatkowej niektóre spółdzielnie konsumenckie, spółdzielnie działające w sektorach rolnictwa, rybołówstwa i leśnictwa oraz spółdzielnie konsumenckie i spółdzielnie budowlane są jednak uprawnione do odliczenia maksymalnie 15 % dochodu uzyskanego w ramach transakcji z członkami spółdzielni. Zatem podstawa opodatkowania tych przedsiębiorstw jest obniżona, z czym wiąże się również niższy podatek od osób prawnych pobieranych od tych przedsiębiorstw. Powyższa zasada podatkowa odbiega od normalnych zasad opodatkowania osób prawnych, którym podlegają przedsiębiorstwa w Norwegii.

Władze norweskie argumentują w zgłoszeniu, że właściwym systemem odniesienia w danym przypadku są ogólne ramy dotyczące dopływu kapitału. Urząd jest odmiennego zdania. W związku z tym, że zwolnienie niektórych spółdzielni z podatku stanowi odstępstwo od ogólnie obowiązujących zasad opodatkowania osób prawnych, Urząd uważa, że właściwe ramy, w odniesieniu do których należy oceniać zgłoszony środek, zapewnia system opodatkowania osób prawnych. Podatek od osób prawnych stanowi zatem właściwe ramy odniesienia dla celów oszacowania odstępstwa.

Sytuacja faktyczna i prawna

Następnie Urząd musi ocenić, czy w ramach danego systemu prawnego (w tym przypadku zasady opodatkowania osób prawnych) środek państwowy może sprzyjać niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG względem innych przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji faktycznej i prawnej podobnej pod względem celu realizowanego przez dany środek⁽³³⁾.

Urząd musi odpowiednio ocenić i ustalić ewentualny selektywny charakter korzyści przyznanych przez dany środek podatkowy wykazując, że środek ten stanowi odstępstwo od wspólnych zasad, ponieważ wprowadza zróżnicowanie podmiotów gospodarczych znajdujących się, w świetle celu jakiego służy system podatkowy danego państwa, w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej⁽³⁴⁾.

Biorąc pod uwagę orzecznictwo, o którym mowa powyżej, Urząd musi zatem ocenić, czy zgodnie z zasadami opodatkowania osób prawnych odliczenie maksymalnie 15 % dochodu spółdzielni uzyskiwanego w ramach transakcji z członkami spółdzielni sprzyja niektórym spółdzielniom w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG w stosunku do innych przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji faktycznej i prawnej podobnej pod względem celu, jakiego służy podatek od osób prawnych.

⁽³³⁾ Sprawa C-75/97 Belgia przeciwko Komisji [1999] Rec. s. I-3671, pkt 28–31.

⁽³⁴⁾ Sprawy T-211/04 i T-215/04 Government of Gibraltar przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowane, pkt 143 i przytoczone tam orzecznictwo.

Jak wspomniano powyżej, celem podatku od osób prawnych jest opodatkowanie zysków uzyskiwanych przez spółki.

W tym kontekście Urząd zdaje sobie sprawę ze specyfiki spółdzielni. Urząd w szczególności zauważa, że zgodnie z komunikatem Komisji na temat spółdzielni „[s]półdzielnie działają w interesie swoich członków, którzy są równocześnie ich użytkownikami i nie są zarządzane w interesie zewnętrznych inwestorów. Zyski są dzielone pomiędzy członków proporcjonalnie do transakcji ze spółdzielnią, a rezerwy i majątek są we wspólnym posiadaniu, nie podlegają podziałowi i służą wspólnym interesom członków. Ponieważ osobiste więzi pomiędzy członkami są zasadniczo mocne i ważne, przyjęcie nowych członków musi być zaakceptowane, zaś prawa głosu niekoniecznie są proporcjonalne do liczby udziałów (jedna osoba – jeden głos). Rezygnacja z członkostwa daje członkowi prawo do zwrotu jego udziału i powoduje zmniejszenie kapitału”⁽³⁵⁾.

W rezultacie spółdzielnię funkcjonującą wyłącznie na zasadach wzajemności definiuje się, po pierwsze, za pomocą specyficznych powiązań z członkami spółdzielni, co oznacza, że członkowie biorą aktywny udział w prowadzeniu spółdzielni oraz że wzajemne stosunki między członkami i spółdzielnią nie ograniczają się do powiązań handlowych. Po drugie, majątek spółdzielni jest we wspólnym posiadaniu członków i zyski są dzielone wyłącznie pomiędzy członków spółdzielni na podstawie transakcji członków ze spółdzielnią.

Na podstawie przedstawionych powyżej zasad Urząd nie wyklucza, że można uznać, iż spółdzielnie funkcjonujące wyłącznie na zasadach wzajemności i inne spółki można nie znajdują się w podobnej sytuacji prawnej i faktycznej w odniesieniu do celu, jakiemu służy podatek od zysków osób prawnych.

Ponadto w danym przypadku wydaje się, że funkcjonowanie niektórych spółdzielni objętych systemem wyłącznie na zasadach wzajemności budzi wątpliwości. Duża część działalności niektórych spółdzielni objętych systemem nie dotyczy transakcji z członkami spółdzielni, ale transakcji z innymi klientami. W sytuacji tym względzie Urząd zwraca uwagę na ograniczenie przewidziane w sekcji 10-50 ustawy podatkowej, zgodnie z którym beneficjentami zgłoszonego systemu mają być wyłącznie spółdzielnie konsumenckie uzyskujące ponad 50 % regularnego dochodu w ramach transakcji z członkami. W opinii Urzędu takie spółdzielnie o dominującym charakterze wspólnotowym zdecydowanie różnią się od modelu funkcjonowania wyłącznie na zasadach wzajemności opisanego w komunikacie Komisji na temat spółdzielni.

⁽³⁵⁾ Sekcja 1.1 komunikatu Komisji w sprawie spółdzielni.

Ponadto system obejmuje wyłącznie spółdzielnie wyszczególnione w projekcie sekcji 10-50 ustawy podatkowej, mianowicie niektóre spółdzielnie konsumenckie, spółdzielnie działające w sektorach rolnictwa, rybołówstwa i leśnictwa oraz spółdzielnie budowlane. Wyłącznie te spółdzielnie są uprawnione do odliczenia maksymalnie 15 % swojego dochodu uzyskanego w ramach transakcji z członkami spółdzielni. W rezultacie dana korzyść podatkowa jest przyznawana ze względu na formę prawną przedsiębiorstwa, jaką jest spółdzielnia, oraz na sektory, w których przedsiębiorstwo prowadzi swoją działalność. Dlatego też oczywiste jest, że środek jest selektywny w stosunku do innych porównywalnych podmiotów gospodarczych.

Urząd uważa, że stosując odmienne zasady opodatkowania do zysków niektórych spółdzielni uzyskiwanych w ramach transakcji z członkami spółdzielni w zależności o sektora, w którym spółdzielnia prowadzi działalność, sekcja 10-50 norweskiej ustawy podatkowej wprowadza zróżnicowanie podmiotów gospodarczych znajdujących się, w świetle celu wyznaczonego systemowi opodatkowania osób prawnych, jakim jest opodatkowanie zysków, w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej.

Uzasadnienie oparte na charakterze i logice systemu

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem pojęcie pomocy państwa nie obejmuje wprowadzonych przez państwo środków różnicujących przedsiębiorstwa, a zatem a priori selektywnych, w przypadku gdy różnicowanie to wynika z charakteru lub całościowej struktury systemu podatkowego, w który się wpisują⁽³⁶⁾. Orzecznictwo Trybunału EFTA i sądów Wspólnoty wskazuje, że specjalny środek podatkowy mający na celu częściowe lub całkowite zwolnienie przedsiębiorstw konkretnego sektora z obciążeń wynikających z normalnego stosowania powszechnego systemu może być uzasadniony wewnętrzną logiką systemu podatkowego, jeżeli jest z nią zgodny⁽³⁷⁾.

Dlatego też Urząd musi określić, czy różnicowanie spółdzielni i innych przedsiębiorstw nie jest jednak selektywne, skoro wynika z charakteru lub ogólnej struktury systemu obciążeń, w który się wpisuje. Należy więc ustalić, czy różnicowanie wynika bezpośrednio podstawowych lub przewodnich leżących u podstaw tego systemu⁽³⁸⁾.

⁽³⁶⁾ Sprawa 173/73 Włochy przeciwko Komisji [1974] Rec. s. 709, pkt 33; sprawa C-143/99 Adria-Wien Pipeline i Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke [2001] Rec. s. I-8365, pkt 42.

⁽³⁷⁾ Sprawa E-6/98 Norwegia przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA [1999], wyżej wymieniona, pkt 34; połączone sprawy E-5/04, E-6/04 i E-7/04 Fesil i Finnjord, PIL i inni oraz Norwegia przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA, wyżej wymienione, pkt 84–85; połączone sprawy T-127/99, T-129/99 i T-148/99 Territorio Histórico de Alava i in. przeciwko Komisji [2002] Rec. s. II-1275, pkt 163; sprawa C-143/99 Adria-Wien Pipeline [2001] Rec. s. I-8365, pkt 42; sprawa C-172/03 Wolfgang Heiser [2005] Zb.Orz. s. I-1627, pkt 43.

⁽³⁸⁾ Sprawy T-211/04 i T-215/04 Government of Gibraltar przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowane, pkt 144 i przytoczone tam orzecznictwo.

Jak wynika z orzecznictwa, państwo EOG, które wprowadziło takie rozróżnienie, powinno dowieść, że jest to uzasadnione charakterem i ogólną strukturą danego systemu podatkowego⁽³⁹⁾. Władze norweskie twierdzą, że odliczenie od podatku mające zastosowanie do niektórych spółdzielni jest uzasadnione charakterem lub ogólną strukturą systemu, ponieważ zakłada ono, że norweski system finansowania kapitału przedsiębiorstw za pomocą niepodlegających opodatkowaniu pakietów akcji lub udziałów wnoszonych aportem ma również zastosowanie do spółdzielni. Innymi słowy, system ma na celu wyrównanie niekorzystnej sytuacji spółdzielni, która jest nierozzerwalnie związana z ich formą prawną.

Urząd jest zdania, że w danym przypadku uzasadnienie przedstawione przez władze norweskie, sugerujące że odliczenie od podatku od osób prawnych powinno być postrzegane jako rekompensata z tytułu dodatkowych kosztów ponoszonych przez spółdzielnie w związku z utrudnionym dostępem do kapitału, nie może być uznane za zgodne z logiką systemu opodatkowania osób prawnych. Podatek od osób prawnych jest podatkiem nakładanym na dochód spółki uzyskany w wyniku normalnych transakcji, podczas gdy według norweskiego prawa podatkowego pakiety akcji lub udziałów wnoszonych aportem na zwiększenie kapitału nie kwalifikują się jako dochód⁽⁴⁰⁾. Dlatego też, mimo że cel realizowany przez władze norweskie jest godny pochwały, raczej nie wynika on bezpośrednio z zasad leżących u podstaw systemu, z którego wywodzi się dany środek, czyli systemu podatkowego. Urząd przypomina, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem cel realizowany za pośrednictwem środków państwowych nie jest wystarczający, aby zdecydowanie nie klasyfikować tych środków jako pomoc w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG⁽⁴¹⁾.

Ponadto w danym przypadku Urząd zauważa, że zgłoszony system z założenia nie obejmuje wszystkich spółdzielni, które w zasadzie powinny ponosić straty z tytułu takich samych ograniczeń strukturalnych, jak te wskazane przez władze norweskie. Wręcz przeciwnie, system obejmuje wyłącznie spółdzielnie prowadzące działalność w tych sektorach, które zostały wyraźnie wymienione w projekcie sekcji 10-50 ustawy podatkowej. Władze norweskie nie przedstawiły żadnych argumentów dowodzących, że ograniczenie systemu do tych spółdzielni jest zgodne z charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego. Spółdzielnie objęte systemem zostały określone w dokumentach przygotowawczych do sekcji 10-50 ustawy podatkowej jako reprezentujące tradycyjne sektory spółdzielcze⁽⁴²⁾, co nie jest istotne z punktu widzenia ramowego systemu opodatkowania osób prawnych. Ponadto władze norweskie utrzymują, że takie wydzielenie opiera się na założeniu, że pomoc jest bardziej potrzebna spółdzielniom objętym systemem niż spółdzielniom działającym w innych sektorach.

⁽³⁹⁾ Sprawa C-159/01 Królestwo Niderlandów przeciwko Komisji [2004] Rec. s. I-4461, pkt 43–47.

⁽⁴⁰⁾ Por. sekcja I-2.3 powyżej.

⁽⁴¹⁾ Sprawa C-241/94 Francja przeciwko Komisji [1996] Rec. s. I-4551, pkt 21; sprawa C-342/96 Hiszpania przeciwko Komisji [1999] Rec. s. I-2459, pkt 23.

⁽⁴²⁾ *Ot.prp. nr. 1 (2006-2007) Skatte- og avgiftsopplegget 2007 - loven dringer.*

Niemniej władze norweskie nie przedstawiły ani żadnych obiektywnych danych na poparcie swojego założenia, ani żadnego innego obiektywnego i popartego dowodami uzasadnienia dla takiego rozróżnienia.

Zgodnie z orzecznictwem⁽⁴³⁾ Urząd uważa, że konieczność uwzględnienia pewnych wymogów (w tym przypadku szczególnych właściwości spółdzielni będących organizacjami), jakkolwiek zgodna z prawem, nie uzasadnia wyłączenia środków selektywnych, nawet tych specjalnych, z zakresu zastosowania art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG, ponieważ uwzględnienia danych celów można dokonać w odpowiedni sposób w ramach oceny zgodności pomocy państwa z art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG.

Urząd ponadto odnosi się do uwag norweskiego Stałego Komitetu ds. Spółdzielczych oraz do spostrzeżenia, że zwolnienie spółdzielni z podatku można uzasadnić na podstawie argumentów dotyczących podwójnego opodatkowania, zatem jest ono zgodne z charakterem i logiką systemu opodatkowania osób prawnych. Niemniej Urząd, na podstawie dostępnych informacji, nie może wykluczyć sytuacji, w której kapitał nie zostanie opodatkowany ani po stronie spółdzielni, ani po stronie jej członków.

Ponadto w odniesieniu do danego przypadku i z braku jakichkolwiek przekonujących przeciwnych argumentów, Urząd jest zdania, że wprowadzanie ułatwień podatkowych, które dotyczą tylko niektórych spółdzielni, bez podania jakiegokolwiek obiektywnego uzasadnienia dla takiego różnicowania, nie może być uznane za zgodne z logiką systemu podatkowego⁽⁴⁴⁾. Nawet jeśli zakres przedmiotowego środka podatkowego został określony na podstawie obiektywnych kryteriów, nie zmienia to faktu, że środek ma charakter selektywny⁽⁴⁵⁾.

W powyższym takim kontekście Urząd uważa, że zwolnienie z podatku mające zastosowanie do niektórych spółdzielni stanowi odstępstwo od zwyczajnych zasad opodatkowania osób prawnych, nie jest uzasadnione charakterem ani ogólną strukturą systemu podatkowego, a zatem musi być uznane za selektywne⁽⁴⁶⁾.

⁽⁴³⁾ Sprawa C-487/06 P British Aggregates Association przeciwko Komisji, pkt 92.

⁽⁴⁴⁾ W tym zakresie Urząd powołuje się na decyzję Komisji Europejskiej w sprawie dotyczącej duńskiego systemu rekompensat za podatek od emisji dwutlenku węgla, por. sprawa C 41/2006 (ex N 318/04), dotychczas nieopublikowana. W pkt 44 tej decyzji Komisja stwierdza, że dany system obejmuje tylko niektóre przedsiębiorstwa znajdujące się w faktycznej sytuacji, którą, według władz duńskich, system ma w założeniu zrekomensować. Komisja postrzega ten fakt jako odstępstwo od ogólnej logiki, która, w opinii władz duńskich, powinna mieć zastosowanie i w związku z tym stwierdza, że system nie jest zgodny z tą logiką.

⁽⁴⁵⁾ Połączone sprawy T-92/00 i T-103/00 Territorio Histórico de Álava - Diputación Foral de Álava i inni przeciwko Komisji [2002] Rec. s. II-1385, pkt 58.

⁽⁴⁶⁾ Sprawa C-222/04, Cassa di Risparmio di Firenze [2006] Zb.Orz. s. I-289, pkt 134–138; sprawa C-148/04 Unicredito Italiano [2005] Zb.Orz. s. I-11137, pkt 48–49.

2.3.2. Korzyść

Po drugie, w celu określenia, czy korzyść ekonomiczna została przyznana spółdzielniom objętym systemem, Urząd musi ocenić, czy środek zwalnia beneficjentów z opłat, które zazwyczaj się ponoszą w trakcie prowadzenia działalności. Urząd jest zdania, że kwestię, czy przedmiotowy system przynosi korzyść objętym nim spółdzielniom należy rozważyć w świetle systemu opodatkowania osób prawnych, który ma zastosowanie zarówno do intratnych przedsięwzięć, jak i spółdzielni, w tym spółdzielni nie objętych systemem.

Zgodnie ze zgłoszonym systemem niektóre spółdzielnie są uprawnione do odliczenia maksymalnie 15 % swojego dochodu uzyskanego w ramach transakcji z członkami spółdzielni. Zatem podstawa opodatkowania tych przedsiębiorstw jest obniżona, z czym wiąże się również niższy podatek od osób prawnych pobieranych od tych przedsiębiorstw. W rezultacie środek zwalnia te przedsiębiorstwa z opłat, którymi zazwyczaj obciążany jest ich budżet. Powyższa zasada podatkowa odbiega od normalnych zasad opodatkowania osób prawnych, którym podlegają przedsiębiorstwa w Norwegii.

Władze norweskie i szereg stron trzecich, które zgłosiły uwagi do decyzji o wszczęciu postępowania twierdzą, że proponowane odliczenie podatkowe nie przynosi spółdzielniom żadnej korzyści. Po pierwsze, według władz norweskich system jest zgodny z testem prywatnego inwestora i powinien być postrzegany jako płatność dla spółdzielni z tytułu utrzymania ich formy prawnej, co leży w interesie publicznym. Po drugie, odliczenie podatkowe jest rekompensatą za dodatkowe koszty ponoszone przez spółdzielnie w związku z nałożonymi na nie ograniczeniami, w szczególności w dostępie do kapitału własnego, oraz nie obejmuje żadnej nadmiernej rekompensaty.

Przed wszystkim w odniesieniu do testu prywatnego inwestora wydaje się, że podstawą argumentacji jest pogląd, iż pomoc przyznana w ramach programu nie przekroczy kosztów dodatkowych związanych z funkcjonowaniem przedsiębiorstwa jako spółdzielni (nadmierna rekompensata) ani też pożytku publicznego wynikającego z ochrony spółdzielni. Władze norweskie utrzymują, że test prywatnego inwestora ma zastosowanie w przypadku, gdy państwo nabywa korzyści niematerialne w interesie publicznym po cenie rynkowej, a co najmniej w przypadku, gdy korzyści niematerialne dla państwa są zupełnie niezależne od interesów przedmiotowego przedsiębiorstwa⁽⁴⁷⁾.

⁽⁴⁷⁾ Władze norweskie powołują się na opinię rzecznika generalnego N. Fennelly'ego w sprawie 251/97 Republika Francuska przeciwko Komisji w celu uzasadnienia swojej argumentacji. Zgodnie z argumentacją zaproponowaną przez władze francuskie w tej sprawie można twierdzić, że z reguły jeśli państwo nabywa towary lub usługi lub bardziej niematerialne korzyści w ogólnym interesie publicznym po cenie rynkowej, nie występuje w ogóle element pomocy lub jest to pomoc co najmniej potencjalnie zgodna, por. pkt 20 opinii. Rzecznik generalny nie poparł jednak argumentacji władz francuskich w tej sprawie.

Urząd uważa, że istnieje kilka powodów, dla których test prywatnego inwestora nie ma zastosowania w niniejszym przypadku. Po pierwsze, Urząd nie zgadza się ze stanowiskiem władz norweskich, że funkcjonowanie w charakterze spółdzielni nie przynosi przedsiębiorstwu żadnych korzyści. W tym względzie Urząd odnosi się do komunikatu Komisji na temat spółdzielni, w którym Komisja Europejska stwierdza m.in., że model spółdzielczy może być „środkiem budowania bądź zwiększania potencjału gospodarczego małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP)”⁽⁴⁸⁾.

Ponadto Urząd uważa, że korzyści niematerialne, które państwo zamierza „nabyć” w danym przypadku polegają na utrzymaniu sektora spółdzielczego w Norwegii na dotychczasowych warunkach nakładających ograniczenia w dostępie do kapitału własnego. Urząd jest zdania, że nie jest możliwe zastosowanie testu prywatnego inwestora w danym przypadku z prostej przyczyny, mianowicie żaden inwestor prywatny nie mógłby przeprowadzić transakcji podobnej do tej proponowanej przez władze norweskie. W danym przypadku państwo nie funkcjonuje jako inwestor prywatny czy przedsiębiorstwo. Przeciwnie, państwo realizuje swoje uprawnienia władcze i administracyjne, których głównym elementem jest nakładanie podatków. Dlatego też Urząd nie widzi możliwości zastosowania testu prywatnego inwestora.

Władze norweskie twierdzą również, że system nie wiąże się z nadmierną rekompensatą, zaś przyznana pomoc nie przekracza korzyści dla społeczeństwa wynikających z ochrony spółdzielni. Urząd zaznacza, że władze norweskie nie przedstawiły żadnych danych liczbowych ani innych informacji w tym zakresie, a jedynie oświadczyły, że zakładają, iż sytuacja tak właśnie wygląda. Dlatego też Urząd nie może zaakceptować takiego argumentu.

Po drugie, Urząd przeanalizuje, czy możliwe jest wyciągnięcie wniosku, że system nie przynosi żadnej korzyści objętym nim spółdzielniom na podstawie twierdzenia, że pomoc jest przyznawana w celu zrehabilitowania spółdzielniom ograniczeń strukturalnych. Uznano, że w pewnych szczególnych sytuacjach ograniczenia strukturalne mogą być rekompensowane przez środki pomocy⁽⁴⁹⁾. Rekompensata niekorzystnej sytuacji w niektórych przypadkach nie jest uznawana za korzyść, w szczególności gdy podczas otwierania rynku dla konkurencji dawni monopolisci państwowi przechodzą restrukturyzację i są przekształceni w uczestników rynku. Precedensy takie odnoszą się do sytuacji faktycznej, która jest odmienna od sytuacji występującej w danym przypadku. Ponadto ani orzecznictwo sądów europejskich, ani praktyka Komisji Europejskiej raczej nie dają

⁽⁴⁸⁾ Sekcja 2.1.1 komunikatu Komisji na temat spółdzielni.

⁽⁴⁹⁾ Sprawa T-157/01 Danske Busvognmænd przeciwko Komisji [2004] Rec. s. II-917.

podstaw, aby uznać, że środek taki jak ten zgłoszony nie przynosi korzyści danemu przedsiębiorstwu tylko dlatego, że rekompensuje „niekorzystną sytuację” przedsiębiorstwa⁽⁵⁰⁾.

W powyższym tym kontekście Urząd doszedł do wniosku, że proponowana ulga podatkowa przynosi korzyść spółdzielniom objętym systemem.

2.4. ZAKŁÓCENIE KONKURENCJI I WPLYW NA HANDEL MIĘDZY UMAWIAJĄCYMI SIĘ STRONAMI

W odniesieniu do kryterium ustanowionego w art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG dotyczącego pomocy, która zakłóca konkurencję lub grozi jej zakłóceniem w zakresie, w jakim wpływa na handel między umawiającymi się stronami, z orzecznictwa wynika, że nie jest konieczne ustalenie, że pomoc ma realny wpływ na handel między umawiającymi się stronami oraz że konkurencja jest rzeczywiście zakłócana, wystarczy bowiem zbadać, czy pomoc może wpływać na handel i zakłócać konkurencję⁽⁵¹⁾.

Władze norweskie utrzymują, że system ma na celu przeciwdziałanie istniejącym niekorzystnym warunkom konkurencji dla spółdzielni w związku z dostępem do kapitału własnego. Na tej podstawie władze twierdzą, że system nie zakłóca ani nie grozi zakłóceniem konkurencji. Urząd zauważa, że efektem systemu jest obniżenie podatku od osób prawnych płatnego przez spółdzielnie objęte systemem w stosunku do innych spółek. W efekcie konkurencyjna pozycja tych spółdzielni ulega wzmocnieniu. Fakt, iż spółdzielnie podlegają pewnym ograniczeniom wynikającym z norweskiego prawa, które nie są nakładane m.in. na spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, nie może być decydujący w tym względzie.

Ponadto jeżeli pomoc przyznawana przez państwo wzmacnia pozycję jednego przedsiębiorstwa w stosunku do innych przedsiębiorstw konkurujących w wymianie handlowej w ramach EOG, należy uznać, że pomoc państwa wywiera wpływ na ten handel. Z kolei przedsiębiorstwo będące beneficjentem nie musi być bezpośrednio zaangażowane w wyżej wymieniony handel⁽⁵²⁾. Proponowane odliczenie podatkowe wzmacnia pozycję spółdzielni w stosunku do konkurentów o odmiennej strukturze organizacyjnej. Odliczenie podatkowe ma zastosowanie do wszystkich głównych form spółdzielni, zaś co najmniej niektóre z nich działają również na rynkach państw

⁽⁵⁰⁾ Sprawa 30/59 Gezamenlijke Steenkolenmijnen [1961] Rec. s. 3, pkt 29–30; sprawa C-173/73 Włochy przeciwko Komisji [1974] Rec. s. 709, pkt 12–13; sprawa C-241/94 Francja przeciwko Komisji [1996] Rec. s. I-4551, pkt 25 i 35; sprawa C-251/97 Francja przeciwko Komisji [1999] Rec. s. I-6639, pkt 41, 46–47 oraz decyzja Komisji w sprawie C 2/2006 OTE, pkt 92.

⁽⁵¹⁾ Sprawa C-372/97 Włochy przeciwko Komisji [2004] Rec. s. I-3679, pkt 44; sprawa C-66/02 Włochy przeciwko Komisji, pkt 111 oraz sprawa C-148/04 Unicredito Italiano [2005] Zb.Orz. s. I-11137, pkt 54.

⁽⁵²⁾ Sprawa C-66/02 Włochy przeciwko Komisji, wyżej wymieniona, pkt 115 i 117 oraz sprawa C-148/04 Unicredito Italiano, wyżej wymieniona, pkt 56 i 58.

EOG. W tym miejscu Urząd pragnie zwrócić uwagę, że spółdzielnia konsumencka Coop NKL BA posiada 24 % udziału w rynku artykułów spożywczych w Norwegii. Ponadto sieć Coop NKL BA współpracuje z innymi skandynawskimi spółdzielczymi organizacjami handlu detalicznego w zakresie zakupów i przetwórstwa.

Na tej podstawie Urząd doszedł do wniosku, że zgłoszony system może zakłócać konkurencję oraz wywierać wpływ na handel między umawiającymi się stronami Porozumienia EOG.

2.5. KOMUNIKAT KOMISJI NA TEMAT SPÓŁDZIELNI

Władze norweskie twierdzą, że zgłoszony system nie stanowi pomocy państwa, ponieważ jest zgodny z zasadami ustanowionymi w komunikacie Komisji na temat spółdzielni. Władze norweskie w szczególności odwołują się do sekcji 3.2.6 komunikatu Komisji, w której Komisja Europejska stwierdza między innymi, że specjalne traktowanie spółdzielni pod względem podatkowym może być dopuszczalne. Treść tej sekcji brzmi następująco:

„Niektóre państwa członkowskie (takie jak Belgia, Portugalia i Włochy) uważają, że ograniczenia związane nieodłącznie ze specyficznym charakterem kapitału spółdzielni wymagają szczególnego traktowania: na przykład fakt, że udziały spółdzielni nie są notowane na giełdzie i w związku z tym nie są powszechnie dostępne do zakupu, powoduje, że są praktycznie wyłączone z możliwości zrealizowania zysków kapitałowych; fakt, że udziały są spłacalne zgodnie z ich wartością nominalną (nie mają wartości spekulacyjnej) i że dochód z nich (dywidenda) jest zwykle ograniczony, może zniechęcać nowych potencjalnych członków. Co więcej, należy wspomnieć, że spółdzielnie podlegają często ścisłym warunkom odnoszącym się do tworzenia rezerw. Specyficzne traktowanie podatkowe może być korzystne, niemniej we wszystkich aspektach regulacji prawnych dla spółdzielni, należy zachować zasadę, iż jakkolwiek przyznana ochrona bądź przywileje dla szczególnego typu podmiotu powinny być współmierne do przeszkód prawnych jakim podlegają, do ich społecznej wartości dodanej, bądź ograniczeń nieodłącznie związanych z tą formą i nie powinny prowadzić do nieuczciwej konkurencji. Co więcej, jakiegokolwiek inne przyznawane »korzyści« nie powinny pozwolić na niepożądane wykorzystanie formy spółdzielczej przez spółdzielnie nie działające w dobrej wierze, próbując uciec od swoich obowiązków związanych z wymogami jawności i zarządzania. Komisja zaprasza państwa członkowskie, aby rozważając właściwe i współmierne traktowanie funduszy własnych i rezerw spółdzielni, zachowały szczególną uwagę, by odpowiednie przepisy nie wytworzyły sytuacji sprzecznej z zasadami konkurencji (...)”.

Niemniej Urząd zwraca uwagę, że sekcja 3.2.7 komunikatu Komisji zawiera stwierdzenie, że „[s]półdzielnie, które prowadzą działalność gospodarczą, uznawane są za »przedsiębiorstwa« w rozumieniu artykułów 81, 82 oraz 86–88 Traktatu Wspólnoty Europejskiej (WE). Podlegają więc w pełni europejskim zasadom konkurencji i pomocy państwa, jak również rozmaitym wyjątkom, programom i zasadom *de minimis*”.

W związku z powyższym Urząd jest zdania, że o ile w trakcie rozpatrywania danej sprawy należy uwzględnić specyfikę spółdzielni, nie można się powoływać na komunikat Komisji, interpretowany jako całość, w celu stwierdzenia, że pomoc państwa przyznana spółdzielniom nie podlega przepisom dotyczącym pomocy państwa określonym w Porozumieniu EOG.

Urząd stwierdza zatem, że komunikat Komisji na temat spółdzielni, interpretowany jako całość, w żaden sposób nie wymusza konieczności zmiany wniosku, że proponowana ulga podatkowa przynosi korzyść spółdzielniom objętym systemem.

2.6. WNIOSK DOKONANY WYSTĘPOWANIA POMOCY PAŃSTWA

Biorąc pod uwagę powyższe względy, Urząd doszedł do wniosku, że zgłoszony system korzyści podatkowych dla niektórych spółdzielni stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG.

3. WYMOGI PROCEDURALNE

Zgodnie z art. 1 ust. 3 w części I protokołu 3 „Urząd Nadzoru EFTA informowany jest, w czasie pozwalającym mu na przedstawienie uwag, o wszelkich zamiarach przyznania lub zmiany pomocy (...). Dane państwo nie może wprowadzać w życie projektowanych środków, dopóki procedura ta nie doprowadzi do wydania decyzji końcowej”.

Władze norweskie zgłosiły proponowany system korzyści podatkowych dla niektórych spółdzielni w pismach z dnia 28 czerwca 2007 r. i z dnia 16 października 2007 r. i nie wdrożyły systemu w oczekiwaniu na ostateczną decyzję Urzędu.

Urząd może zatem stwierdzić, że władze norweskie wypełniły swoje zobowiązania zgodnie z art. 1 ust. 3 w części I protokołu 3.

4. ZGODNOŚĆ POMOCY

Urząd zauważa, że władze norweskie nie przedstawiły żadnych argumentów dotyczących zgodności pomocy ani w zgłoszeniu systemu ani w swoich uwagach do decyzji Urzędu o wszczęciu postępowania. Urząd dokonał jednak oceny zgodności zgłoszonego środka z art. 61 Porozumienia EOG na podstawie informacji, którymi dysponuje.

Urząd uznaje, że do analizowanej sprawy nie ma zastosowania żadne z odstępstw wymienionych w art. 61 ust. 2 Porozumienia EOG.

Jeżeli chodzi o zastosowanie art. 61 ust. 3 Porozumienia EOG, nie można uznać, że korzyści podatkowe dla spółdzielni są objęte zakresem art. 61 ust. 3 lit. a) Porozumienia EOG, ponieważ żaden z regionów norweskich nie kwalifikuje się do objęcia tym postanowieniem, które przewiduje wymóg istnienia wyjątkowo niskiego standardu życia lub stanu niedostatecznego

zatrudnienia. Nie wydaje się, aby system promował realizację ważnego projektu stanowiącego przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania lub miał na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce państwa norweskiego, co jest wymagane z punktu widzenia zgodności na podstawie art. 61 ust. 3 lit. b) Porozumienia EOG.

W odniesieniu do art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG pomoc można uznać za zgodną z Porozumieniem EOG, jeżeli ułatwia ona rozwój niektórych działań gospodarczych lub niektórych obszarów gospodarczych, a nie zmienia warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem. Urząd zauważa, że środek nie ogranicza się do regionów objętych norweską mapą pomocy regionalnej ani nie podlega żadnym istniejącym wytycznym w sprawie pomocy państwa dotyczącym zgodności z Porozumieniem EOG na podstawie jego art. 61 ust. 3 lit. c).

Ponieważ do zgłoszonego systemu nie stosuje się bezpośredniego żadnych wytycznych, Urząd dokona oceny zgodności systemu bezpośrednio na podstawie art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG⁽⁵³⁾. Wobec odstępstw w rozumieniu art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG należy stosować zawężającą wykładnię⁽⁵⁴⁾ i można je przyznawać, wyłącznie, jeżeli możliwe jest stwierdzenie, że pomoc przyczyni się do osiągnięcia celu leżącego we wspólnym interesie, którego nie można byłoby zapewnić w oparciu o same normalne warunki rynkowe. Tak zwana „zasada kompensacyjnego uzasadnienia” została przyjęta przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w sprawie Philip Morris⁽⁵⁵⁾.

Ocena zgodności pomocy państwa zasadniczo polega na zestawieniu negatywnego oddziaływania pomocy na konkurencję z jej pozytywnym oddziaływaniem w zakresie celów leżących we wspólnym interesie⁽⁵⁶⁾. Aby program pomocy państwa można było uznać za zgodny z art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG, program ten:

- musi mieć jasno określony cel leżący we wspólnym interesie,
- musi być prawidłowo opracowany, aby służył osiągnięciu celu leżącego we wspólnym interesie, i w tym względzie musi być odpowiednim instrumentem, mieć skutek zachęcający i być proporcjonalny,
- nie może zakłócać konkurencji i wymiany handlowej w ramach EOG, w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem⁽⁵⁷⁾.

⁽⁵³⁾ Sprawa T-288/97 Regione Autonoma Friuli Venezia Giulia przeciwko Komisji, [2001] Rec. s. II-1169, pkt 72.

⁽⁵⁴⁾ Sprawa C-301/96, Niemcy przeciwko Komisji, [2003] Rec. s. I-9919, pkt 66 i 105.

⁽⁵⁵⁾ Sprawa 730/79, Philip Morris przeciwko Komisji, [1980] Rec. s. I-2671.

⁽⁵⁶⁾ Zob. plan działań Komisji w zakresie pomocy państwa z dnia 7 czerwca 2005 r., COM (2005) 107, pkt 11.

⁽⁵⁷⁾ Zob. decyzja Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r. C (2006) 6630, w sprawie N 270/06, pkt 67.

Urząd musi zbadać, czy cel środka jest niezbędny, zgodny z celami leżącymi we wspólnym interesie, a jeśli tak, czy środek ten jest metodą osiągnięcia tego celu zakłócającą konkurencję w najmniejszym stopniu.

Jasno określony cel leżący we wspólnym interesie

Władze norweskie twierdziły, że ostatecznym celem zgłoszonego systemu jest zapewnienie utrzymania formy spółdzielczej. Władze norweskie twierdzą, że ułatwianie dostępu spółdzielni do kapitału własnego jest zasadniczą kwestią dla osiągnięcia przedmiotowego celu.

Urząd przyznaje, że spółdzielnie mają pewne szczególne cechy określone w komunikacie Komisji na temat spółdzielni. Komunikat Komisji stwierdza, że promowanie modelu spółdzielczości może zasadniczo prowadzić do skuteczniejszego funkcjonowania gospodarki i mieć pozytywne skutki społeczne. Komunikat Komisji zdaje się wskazywać, że wobec szeroko rozumianej sprawiedliwości, korzyści społecznych i koordynacyjnych, które zapewnia model spółdzielczości, a których w innym razie rynek by nie zapewnił, utrzymanie modelu spółdzielni można postrzegać jako cel leżący we wspólnym interesie. Ponadto komunikat podkreśla ewentualną rolę modelu spółdzielczości jako środka budowania lub zwiększania siły gospodarczej małych i średnich przedsiębiorstw, świadczenia usług, których nie świadczyłyby przedsiębiorstwa prowadzące lukratywną działalność i przyczyniania się do budowania społeczeństwa opartego na wiedzy⁽⁵⁸⁾. Należy jednak pamiętać, że definicja spółdzielni w komunikacie Komisji wydaje się dość ścisła, ponieważ komunikat Komisji dotyczy spółdzielni funkcjonujących wyłącznie na zasadzie wzajemności⁽⁵⁹⁾.

Na tej podstawie Urząd jest zdania, że system ma dokładnie zdefiniowany cel leżący we wspólnym interesie w stopniu, w jakim jego celem są spółdzielnie funkcjonujące wyłącznie na zasadzie wzajemności.

Prawidłowo opracowany system

Drugim etapem jest dokonanie oceny, czy pomoc jest odpowiednio opracowana, aby umożliwić osiągnięcie celu leżącego we wspólnym interesie, w danym przypadku utrzymania formy spółdzielczej poprzez ułatwienie spółdzielniom dostępu do kapitału własnego.

Można dokonać rozróżnienia między spółdzielniami funkcjonującymi wyłącznie na zasadzie wzajemności i spółdzielniami, które nie funkcjonują wyłącznie na zasadzie wzajemności, która stanowi podstawową cechą spółdzielni. W im większym stopniu spółdzielnia funkcjonuje wyłącznie na zasadzie wzajemności, tym bardziej różni się ona od przedsiębiorstw dochodowych. Leżący we wspólnym interesie cel utrzymania spółdzielni

określony w komunikacie Komisji na temat spółdzielni można zatem najlepiej osiągnąć przyznając pomoc spółdzielniom, które naprawdę funkcjonują na zasadzie wzajemności.

Jeżeli chodzi o pojęcie spółdzielni funkcjonujących na zasadzie wzajemności, Urząd ma wątpliwości, czy wystarczy, aby spółdzielnia prowadziła transakcje głównie ze swoimi członkami w celu uznania jej za spółdzielnię funkcjonującą na zasadzie wzajemności w rozumieniu komunikatu Komisji na temat spółdzielni. Urząd jest zdania, że zakwalifikowanie spółdzielni jako spółdzielni funkcjonującej na zasadzie wzajemności zależy również od wielu innych czynników, takich jak częstotliwość kontaktów między spółdzielnią i jej członkami; aktywny udział członków spółdzielni w prowadzeniu jej działalności; aktywny udział członków w zarządzaniu spółdzielnią i podejmowaniu decyzji; członkostwo w spółdzielni, które nie jest otrzymywane automatycznie, ale poprzez aktywne zgłaszanie się i zgodę dotychczasowych członków; znaczna część dywidend wypłacana członkom proporcjonalnie do zysków; znaczna część korzyści zarezerwowana dla członków w przeciwieństwie do korzyści czerpanych przez klientów, którzy nie są członkami itp. Zdaniem Urzędu ocena, czy spółdzielnia naprawdę funkcjonuje na zasadzie wzajemności, powinna uwzględnić te i podobne kryteria.

Urząd zwraca uwagę, że niektóre ze spółdzielni, które ma objąć niniejszy system, są spółdzielniami funkcjonującymi wyłącznie na zasadzie wzajemności, natomiast inne spółdzielnie funkcjonujące w dużej mierze na zasadzie wzajemności. W odniesieniu do spółdzielni konsumenckich w projekcie sekcji 10-50 ustawy podatkowej stwierdzono, że system obejmuje jedynie spółdzielnie konsumenckie funkcjonujące w dużej mierze na zasadzie wzajemności⁽⁶⁰⁾. W tym przypadku wydaje się zatem, że funkcjonowanie niektórych spółdzielni objętych zgłoszonym systemem wyłącznie na zasadzie wzajemności budzi wątpliwości. Na przykład znaczna część działalności niektórych spółdzielni objętych systemem, w szczególności spółdzielni konsumenckich, nie dotyczy transakcji z członkami spółdzielni, ale transakcji z innymi klientami. Dodatkowo z powodu rozmiarów niektórych spółdzielni objętych systemem, aktywny udział członków w prowadzeniu działalności spółdzielni i zarządzaniu nią będzie ograniczony. Ponadto wydaje się, że członkostwo jest uzyskiwane w znacznej mierze automatycznie, przynajmniej w odniesieniu do spółdzielni konsumenckich i mieszkaniowych. Zdaniem Urzędu system nie został zatem opracowany jedynie w celu objęcia nim spółdzielni, których funkcjonowanie jest szczególnie silnie oparte na zasadzie wzajemności.

Ponadto w odniesieniu do oceny, czy system jest prawidłowo opracowany, aby osiągnąć cel leżący we wspólnym interesie, należy rozważyć, czy celowa działalność wiąże się z dodatkowymi kosztami, które są rekompensowane poprzez pomoc. Urząd zwraca uwagę, że władze norweskie nie dostarczyły żadnych danych pozwalających Urzędowi oszacować w sposób pośredni lub bezpośredni wysokość ponoszonych przez przedsiębiorstwo kosztów w związku z przyjęciem formy spółdzielczej. Urząd nie może więc dokonać oceny, czy pomoc jest konieczna i proporcjonalna do celu.

⁽⁵⁸⁾ Sekcja 2.1.1 komunikatu Komisji na temat spółdzielni.

⁽⁵⁹⁾ Sekcja II-2.3.1 powyżej.

⁽⁶⁰⁾ Przedmiotowy warunek nie ma zastosowania do innych spółdzielni, a Urząd nie ma żadnych informacji na temat tego, czy system obejmuje spółdzielnie o przeważająco wzajemnym charakterze.

Z drugiej strony Urząd pozytywnie odnotowuje, że zgodnie ze zgłoszeniem odliczenie od podatku będzie przyznawane wyłącznie w odniesieniu do dochodu uzyskiwanego w wyniku transakcji z członkami spółdzielni i równoważnych transakcji. Ponadto zgłoszony system wymaga prowadzenia odrębnej rachunkowości dla transakcji z członkami i dla transakcji z osobami trzecimi, aby spółdzielnie mogły otrzymać pomoc w ramach systemu.

Ze względu na wymienione wyżej powody Urząd ma jednak wątpliwości co do faktu, czy zgłoszony system jest prawidłowo opracowany, aby osiągnąć cel leżący we wspólnym interesie, którym jest utrzymanie formy spółdzielczej, w szczególności spółdzielni funkcjonujących wyłącznie na zasadzie wzajemności, poprzez ułatwienie dostępu do kapitału własnego.

Brak zakłóceń konkurencji i wymiany handlowej w EOG w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem

Na koniec należy ocenić, czy możliwość zakłóceń konkurencji i wymiany handlowej w ramach Europejskiego Obszaru Gospodarczego jest sprzeczna ze wspólnym interesem.

W odniesieniu do ewentualnych zakłóceń konkurencji i wymiany handlowej Urząd zwraca uwagę, że system należy zakwalifikować jako pomoc operacyjną skoro zwalnia beneficjentów z obciążeń ponoszonych normalnie przez przedsiębiorstwa w trakcie normalnego prowadzenia działalności handlowej, w tym przypadku podatku od osób prawnych.

Pomoc operacyjną można jedynie wyjątkowo uznać za zgodną z porozumieniem EOG, jeżeli pozwala osiągnąć cel leżący we wspólnym interesie, którego w innym przypadku nie można byłoby osiągnąć. Urząd poddaje w wątpliwość, czy celu władz norweskich, którym jest utrzymanie osobowości prawnej spółdzielni poprzez ułatwienie im dostępu do kapitału własnego, nie można byłoby osiągnąć przy pomocy innych, bardziej proporcjonalnych środków. Urząd podkreśla w szczególności fakt, że niektóre spółdzielnie objęte systemem są dużymi przedsiębiorstwami działającymi w warunkach dużej konkurencji w ramach EOG.

Wniosek

Jak stwierdzono powyżej Urząd jest zdania, że system posiada dokładnie zdefiniowany cel leżący we wspólnym interesie co najmniej w zakresie, w jakim jego celem są spółdzielnie funkcjonujące wyłącznie na zasadzie wzajemności. Wydaje się jednak, że niektóre spółdzielnie objęte systemem nie funkcjonują wyłącznie na zasadzie wzajemności. Urząd uważa zatem, że pomocy nie można uznać za dobrze ukierunkowaną. Ponadto Urząd nie może dokonać oceny, czy pomoc jest konieczna i proporcjonalna do realizowanego celu.

W związku z powyższym Urząd stwierdza, że chociaż cel systemu można uznać za prawidłowo opracowany cel leżący we wspólnym interesie, władze norweskie nie wykazały, że pozytywne skutki pomocy przeważają nad skutkami negatywnymi. Systemu nie można zatem uznać za zgodny z art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG.

5. WNIOSEK

Na podstawie powyższej oceny Urząd stwierdza, że zgłoszone zwolnienie niektórych spółdzielni z podatku stanowi pomoc państwa niezgodną z zasadami pomocy państwa określonymi w Porozumieniu EOG.

Urząd pragnie podkreślić, że niniejsza decyzja, przedstawiona w sekcji II-1 powyżej, nie ma zastosowania do spółdzielni działających w sektorach rolnictwa i rybołówstwa w stopniu, w jakim działalność tych spółdzielni wykracza poza zakres przepisów dotyczących pomocy państwa określonych w Porozumieniu EOG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Planowany system dotyczący zwolnienia niektórych spółdzielni z podatku stanowi pomoc państwa, która jest niezgodna z funkcjonowaniem Porozumienia EOG w rozumieniu art. 61 Porozumienia EOG.

Artykuł 2

Zgłoszony system nie może zostać wdrożony.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja jest skierowana do Królestwa Norwegii.

Artykuł 4

Jedynie tekst w języku angielskim jest autentyczny.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 lipca 2009 r.

W imieniu Urzędu Nadzoru EFTA

Per SANDERUD
Przewodniczący

Kristján A. STEFÁNSSON
Członek Kolegium

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (UE) nr 446/2011 z dnia 10 maja 2011 r. nakładającego tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 122 z dnia 11 maja 2011 r.)

Strona 61, art. 1 ust. 2:

zamiast: „VVF Limited, Sion (East), Mumbai”,

powinno być: „VVF Ltd., Taloja, Maharashtra”.

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

